Akbaba

İlk yardımlar gelmeğe başladı!

58- 338

YARDIM

Tasarruflarınızın verimli olması için...

DOĞRU İSTİKAMETİ SEÇİNİZ

Ekim çekilişinde gene en zengin imkânları Türkiye İş Bankası veriyor. Hesabınızdaki 150 liraların adedini çoğaltarak kazanma şansınızı artırınız.

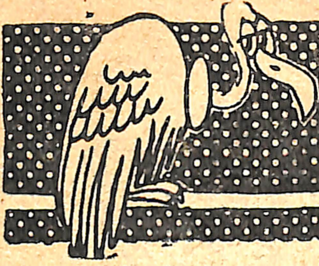
27 EKİMDE
10 APARTMAN DAİRESİ
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
CEM'AN 1.000.000 LİRA

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 467

SAYI : 338 C.: 13 4 EYLÜL 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİYATI 75 KURUŞ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Ben Menderes Olsaydım !

SİZ de okumuşsunuzdur elbet: Adnan Menderes radyoda konuşmalar yapacakmış. Eğer, Demokrat Parti Genel Başkanı susar da Başvekil Menderes konuşursa, kendisini bütün memleket can kulağiyle dinler.

Henüz hayal kurma yasağı olmadığı için, kendi kendime düşündüm: Ben Adnan Menderes olsaydım, ilk konuşmamı nasıl yapardım acaba?

Masamın başında, zihnimden geçenleri, elimdeki kalemin mikrofonuna fısıldıyorum:

«— Sevgili vatandaşlarım,

Bu akşam, taraflı, tarafsız, sayısı milyonları aşan dinleyicilerim önünde, sekiz yıllık iktidarımızın sevinçler ve üzüntülerle yüklü hesabını vereceğim.

1950 seçimlerinden sonra, yurdu kaplayan bir bayram şenliği içinde iktidara geldiğimiz gün, sizler inanla doluydunuz, bizler güvenle... Diyebilirim ki, hiçbir hükûmet, milletle bu kadar kaynaşmamıştır.

Üzerinden, eski yangınların küllerini büsbütün silkememiş, toprakları henüz yanık kokan, susuz, ışıksız, yolsuz, okulsuz, bakımsız bir vatan üstündeydik... Dünya ile aramızda bir çağ ayrılığı vardı: Başka milletler atom devrine girerken, biz, buhar devrinden çıkıp elektrik devrine girmeğe çalışıyorduk.

İlk iş, gittikçe gözden uzaklaşan medeniyet öncülerine yetişmek değil, hiç olmazsa aramızın biraz daha açılmasını önlemek, onları büsbütün gözden kaçırmamaktı!

Bu korku ile, bu telâşla, bu hızla ve bu coşkunlukla, dağda, köyde, şehirde, kazmaya, küreğe sarıldık: Temeller atılıyor, duvarlar örülüyor, bacalar yükseliyordu

Devlet kasalarının kapılarını açmış, kâğıt, altın, döviz stoklarımızı, karanlıktan gün ışığına çıkarmıştık.

Kalkınma, yalnız insan ve para güciyle de olmazdı elbet. Bilgi ve tecrübe de isterdi.

Hepimiz, vatandaş olarak, dört odalı evimizin günlük idaresinde bile zaman zaman yanlış işler yapar, kendi kendimizi zarara sokar, pişmanlıklar duyarız.

Yirmi beş milyon nüfuslu bir vatan ailesinin büyük ve çeşitli hizmetlerinde, güzel ve faydalı işlerle yanyana, kötü ve zararlı işler de yapmamak, insan oğlu için, ne mümkün?

Sık sık, gönlümüzle kesemizin oğuşmamasından çıkan zorluklarla bunalmağa başladık. Memlekete saadet getireceğini sandığımız liberasyon sistemi, kısa bir bolluk mevsiminden sonra, piyasa iklimini gittikçe kavuran bir kuraklığa düşürdü. Para gücümüzü aşan yüklenmelerin altında, ezile ezile solumağa başladık. Memleket toprakları, şeker fabrikaları, çimento fabrikaları, elektrik fabrikalariyle doldukça, makine, kimya, kumaş, ilâç depolarından eczane camekânlarına kadar her yerin gittikçe boşaldığını görüyorduk!

Bu sıkıntıları, güzel İstanbulumuzu yüz kızartıcı bir ortaçağ geriliğinden kurtarmak için giriştiğimiz cesur yıkmalar daha da arttırmıştır.

Ama biz, her indirilen çatının arkasından ve her açılan yolun ucundan, daha tatlı, daha ışıklı bir yarın görüyoruz.

Bu da bir kurtuluş savaşıdır: Memleketi köhnelikten, gerilikten kurtarmak, çağdaş medeniyete kavuşturmak için bir savaş... Hiçbir saadet mihnetsiz olmaz. Bir ömrün içine, Balkan Harbi, Birinci Dünya Harbi, İstiklâl Harbi, İkinci Dünya Harbi gibi en az dört harp sıkıştıran bizim kuşağın insanları, güler yüzle mihnete katlanmasını bilirler. Hele bu mihnet, mihnetsiz bir yarına kavuşmak uğruna olursa!

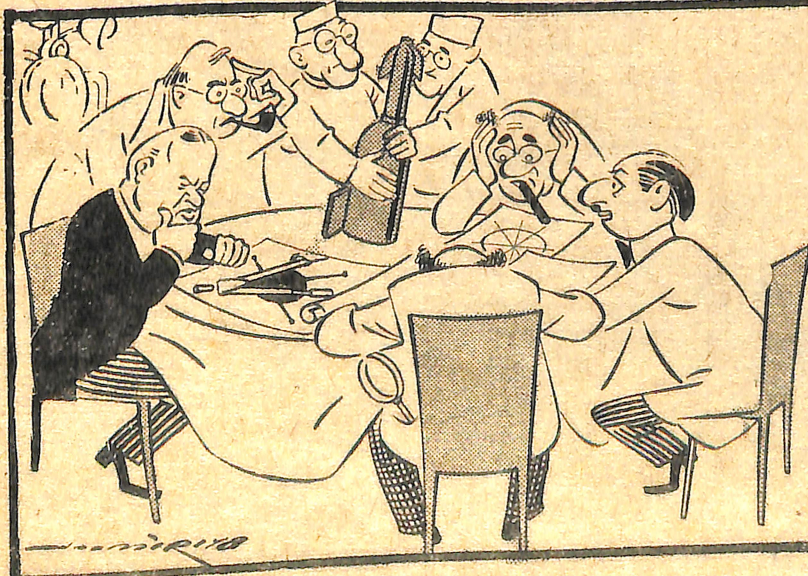
Sevgili vatandaşlarım, yoksulluğun, pahalılığın ateşi içinde, çoluk çocuğunuzla nasıl damla damla eridiğinizi, içim yanarak biliyorum. Et kuyruklarında, peynir kuyruklarında, otobüs kuyruklarında uzanan halk yığınları, benim için de uzanan birer ıstıraptır. Ama, bunlardan başka bildiğim bir şey daha var: Yarın, tüten bacaları, işleyen çarkları, geniş yol kavşaklarında boy atmış anıtlariyle yepyeni bir Türkiye'ye kavuştuğunuz gün, bütün çektiğiniz acıları unutacak ve tatlı bir sevinç çığlığiyle:

— Oooh, diyeceksiniz, Allah razı olsun!

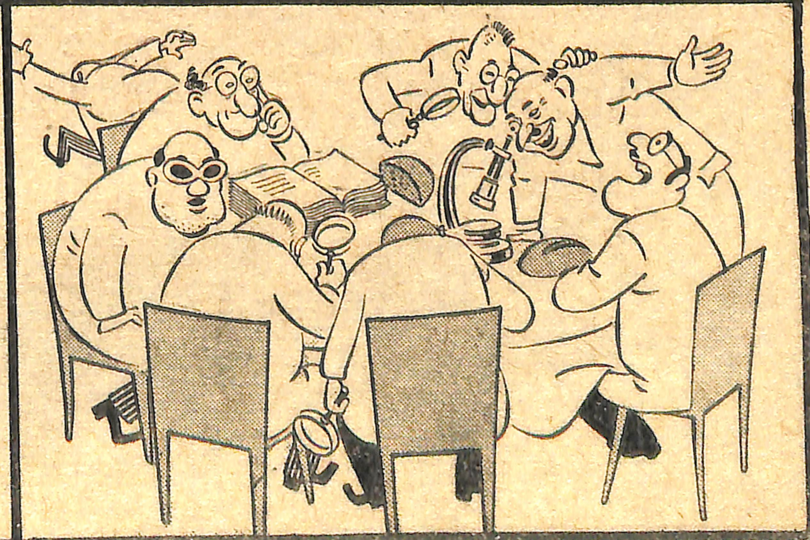
Biz, sekiz yılın, üzüntüler, sıkıntılar, sorumluluklarla dolu ağır yüküne bu teselli ile katlanıyoruz aziz vatandaşlarım!»

Konuşmam bittiği zaman, büyük salonlardan köy odalarına kadar beni dinleyen çeşitli vatandaşlar, sözlerimi alkışlarlar mı, bilmem. Ama, radyolarının başından, hiç olmazsa bolluk ve refah edebiyatı yerine acıları paylaşan bir insan kalbiyle karşılaşmanın huzuru içinde, muhakkak ki homurtusuz ayrılırlar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

AMERİKADA:
Aya atılacak yeni füzeyi arıyorlar!...

İSTANBUL'DA:
Vatandaşa yedirilecek yeni ekmek paçalını arıyorlar!...

ANKARA İSTANBUL

Sen de bak!

Vagon restorandaydılar. İstanbul'a geliyorlardı. Salâhaddin Karayavuz, elindeki gazeteyi Cahit Zamangil'e uzatarak kocaman bir başlık gösterdi:

— Baaaak...

Zamangil, başlığı yüksek sesle okudu:

— Yeni iktisat rejimi hayat pahalılığına son verecek...

Sonra, o da elindeki gazeteyi arkadaşına uzattı:

— Sen de bak!

Karayavuz da gösterilen kocaman başlığı okudu, ama, hafif bir sesle:

— Kâğıt, ilâç, akaryakıt fiyatlarına yeniden zam yapıldı!

Kurşun!

Adana mebusu Suphi Baykam, elindeki gazetede seçim bölgesine ait şu telgrafı okuyordu:

«Adana — Tüfek tamircisi Celâl'in attığı bir tecrübe kurşunu, İş Bankası deposundaki balıkyağı dolu varili delmiş, on bin lira zarara sebep olmuştur.»

Doktorla yanyana oturan Mükerrem Sarol:

— Görüyor musun iki devir arasındaki farkı dostum?

Diye sordu. Baykam sessiz bir hayretle yüzüne bakınca:

— Eskiden, millet böyle on bin liraya değil, meteliğe kurşun atardı!

Şişe darlığı!

— Allah, Allah... Şimdi de şişe darlığı başlamış: Sucular, eczacılar şişe bulamıyorlarmış... Neden acaba?

Vedat Dicleli güldü:

— Dinlemedin mi?... Dün akşam Münir Nureddin sebebini söyledi!

— Hangi Münir Nureddin?

— Kaç tane Münir Nureddin var azizim?... Münir Nureddin Selçuk!

— Ne dedi?

— Tatlı, yumuşak bir tekke ağziyle:

Ben melâmet hırkasını
Kendim giydim arkama,
Âr-ı namus şişesini
Taşa çaldım, kiiime ne?

diye okudu?...

— Eveeeet... Yani?

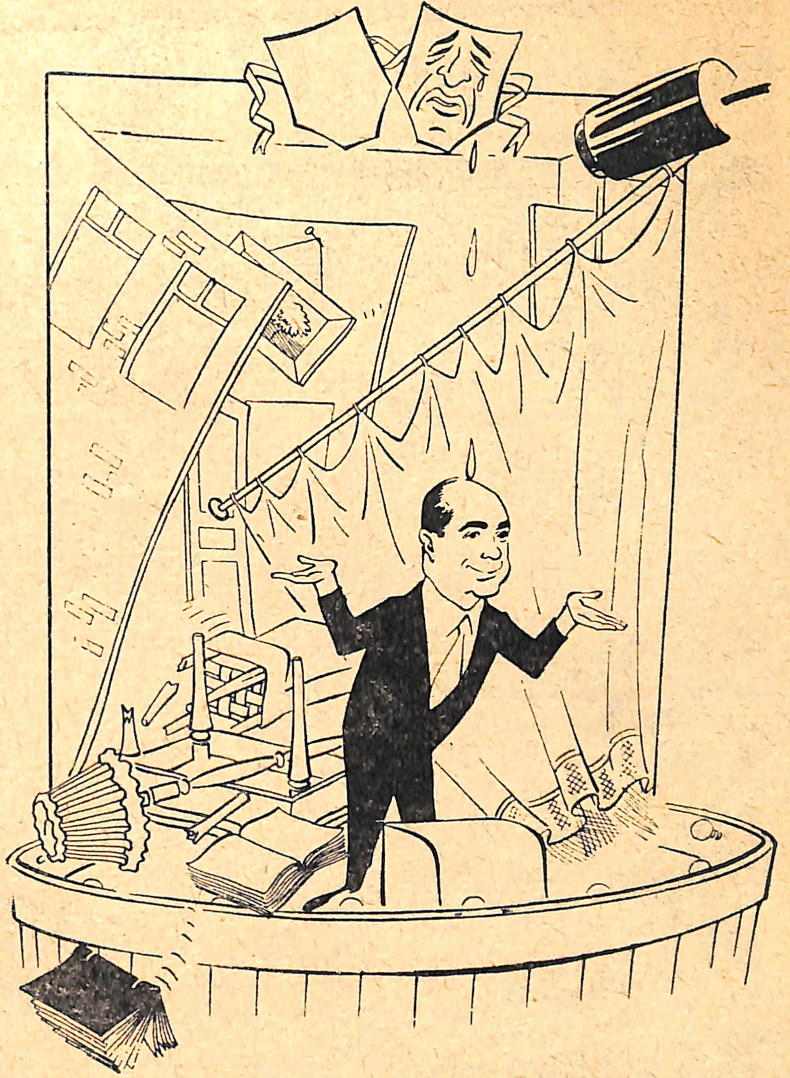
— Yani, son zamanlarda şişe buhranı çıkacak kadar taşa çalanlar çoğalmış demek!

Günün olayları

1 — Fatin Rüştü Zorlu: «Ben Paris Sefaretinde memurken bir telgraf çektim, İsmet İnönü'nün İkinci Dünya Harbine girmesini önledim» demiş.

Acaba, sayın Zorlu'nun heykelini neden yapsak?... Taştan mı?... Azdır!... Tunçtan mı?... Azdır!... Haydi, şu Amerikan yardımiyle biraz altın tedarik edelim de üstadın bir heykelini dikelim!

Maarif Vekili, M. Ertuğrul'u vazifesinden uzaklaştırdı. (Gazeteler)

DEVLET TİYATROSUNUN YARDIMCISI!...

2 — Bir Ege Valisi, şortla gezen bir Fransız gazetecisini vilâyet sınırları dışına sürmüş!

Harf inkılâbının otuzuncu yıldönümünü, Arap harfleriyle basılmış karınca dualariyle kutladık. Şapka inkılâbını, keçe külâhlar ve kara çarşaflarla kutluyoruz.

Birincisine şaşmadıktan sonra ikincisine, üçüncüsüne hiç şaşmıyalım: İmam ve cemaat meselesi!

3 — Maarif Vekili, Devlet Tiyatrosu Umum Müdürü Muhsin Ertuğrul'u azletmiş!

Neden acaba?... Tiyatro sanatından Muhsin Ertuğrul kadar anlıyan bir ikinci sahne üstadımız var mı? Yok!

Muhsin Ertuğrul kadar tiyatromuza hizmet etmiş, ileri bir değerimiz var mı?... Yok!

Anlaşıldı... Maarif Vekili, Devlet Tiyatrosunun da, emrindeki bütün müesseseler seviyesine inmesini istiyor. Yaptığı şey, sadece bir değer ayarlaması!

Sempatik şakî!

Yakışıklı Dışişleri Bakanımız Meclisin son toplantısında:

«— Irak ihtilâlini sempati ile karşıladık» buyurmuş!

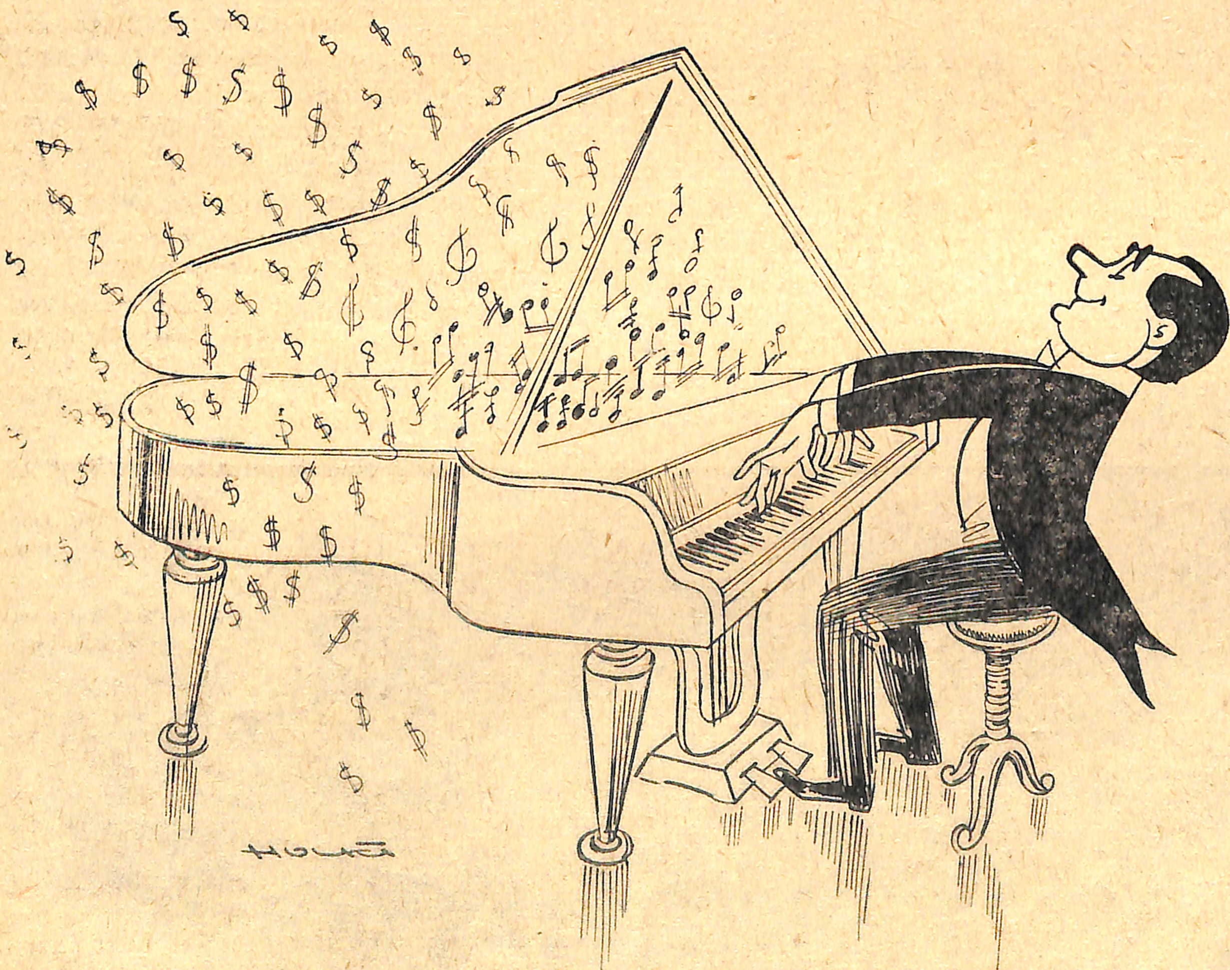
Turgut Göle:

— Canım bu nasıl iş? dedi... Daha bir ay evvel, bu ihtilâlciler için «Şakîler, cânîler» dememiş miydi?

Kasım Küfrevi tasdik etti:

— Evet demişti... Ne çıkar bundan?... Bir insan hem «şakî» hem «sempatik» olamaz mı?

Gizli Anten

«Amerika Ay lav yu»

Kırk-anbar

Sevindiğim Zam!

RAKIYA her zam yapıldıkça sevinirim. Rakı içmez miyim? İçerim içmesine. Yine de rakıya yapılan zam beni sevindirir

Geçenlerde bir zam daha beni sevindirdi. Maç biletlerine yüzde yüz zam yapıldı. Sevincim o kadar büyük değil. Çok zam yapılsa daha çok sevinirdim. Sporu sevmez miyim? Severim. Ama günümüzde maçların sporluktan çıktığını artık herkes biliyor. Bugün maçlar afyondur, evet, afyon... İnsanları, hiçbir ağır başlı konu üstünde konuşturmayan, hiçbir yurt sorusu üstünde düşündürmeyen bir afyon. Öyle ki, bu afyona alışanlar, değil yurt işlerini, kendi öz dertlerini, geçimlerini, işlerini güçlerini unutuyorlar.

Maç biletlerine yüzde yüz zam olunca, Cumhuriyet gazetesi de bu konuda okurlarından bir kaçının düşüncesini sorup öğrenmiş. Bakın, neler diyorlar:

Bir posta dağıtıcısı:

«Ben zâten haftada bir gidiyordum» demiş. A postacı, senin aldığın parayla da ancak haftada bir maça gidilir. Yok, ne yapacaktın? Her gün maça gidip de, mektupları haftada bir mi dağıtacaktın?...

Şimdi, maç biletlerine yapılan zamma nasıl sevinmezsiniz. Yüzde iki yüz zam yapılsa, şu postacı ancak iki haftada bir maça gidecek, çok da iyi olacaktı.

Bir muhasebeci de şöyle diyor:

«Bizim gibi hasta olanlar gene Dolmabahçe yolunu aşındırmaya devam edecekler.» Yâni Bay muhasebeci, biz hastayız, diyor. Bize zam mam vız gelir, diyor. Bir afyonkeş, nasıl afyon içmeden duramazsa, biz de maça gitmeden duramayız, demeğe getiriyor. Ne kadar zam yaparlarsa yapsınlar, ne yapar eder, biz yine maçlara gideriz, diyor.

Söyleyin, maç biletlerine yapılan zamma, nasıl sevinmezsiniz... Hastalar çok. Ne yapıp yapacaklar, maça gidecekler.

Bir fıstıkçıya sormuşlar. O da şöyle diyor:

«Bu durumda ödenmesi güç hale gelen maç ücretlerini veremiyenler stada bedava girme çarelerini arıyacaklardır.»

Yâni gitmemek diye bir şey yok. Maç biletlerini bin lira da yapsalar, yine gidecekler. Paraları yoksa, stada bedava girmenin yollarını arıyacaklar.

Nasıl, nasıl, nasıl sevinmezsiniz bu zamma?

Ya bir ayakkabı boyacısının şu cevabı:

«Ceketimi satar gene maça giderim.»

Ama boyacının gazeteye basılan resminde ceketi yok. Ceketi olmadığına göre, maça gitmek için neyini satar, artık düşünün

İş bu hâle geldi. İnsanlar maça gitmek için ceketlerini pantalonlarını, erdeyse donlarını satacaklar. Maç mı? Hayır, hayır, maç değil, afyon. Siz, afyon fiyatına zam yapılmasına sevinmez misiniz?

— Vay canına, havaya bile zam yapıyorlar!

Eşeklik!

Turgutlu'da bir adam varmış, kırk yıllık evliymiş. Gazetede adamın adı da yazılı ama, adı önemli değil, Adamın kırk yıllık karısından çocuğu olmamış. Olmaz olmaz. Bazan kral karılarının, kralların bile çocuğu olmuyor.

Bir gün işinden evine dönmüş, bir de bakmış, ahırdaki kancık eşek üçüz doğurmamış mı? Hemen kırk yıllık karısının boynundaki bir dizi beşibiryerdeyi çıkarıp, bir doğumda üç sıpa dünyaya getiren eşeğin boynuna takmış.

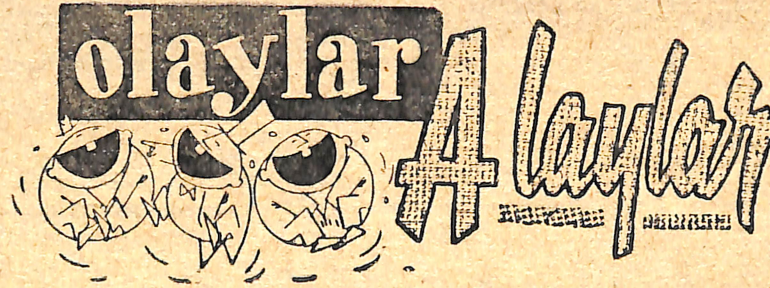
Kimbilir kancık eşek, sahibinin kendisine gösterdiği bu insanlıktan ötürü; ne kadar sevinmiştir. Belki eşek olduğu için eşeklik edip, kendisine gösterilen bu insanlığı anlamamıştır. Varsın anlamasın, sahibi insanlığını gösterdi ya, eşek ister anlasın, ister anlamasın

Bu yerin adı ne?

Bu «edep yeri» işi uzak, çok uzak artık. Gazetelerde sık sık okumaya başladık: Filânkes kiracısını evden çıkarmak için, karşı pencereden kiracısına devamlı olarak «edep yerini» göstermekte ve...

Bu nasıl bir «edep yeri» dir ki, kiracı çıkarmak için araç olarak kullanılıyor?

Yine gazetelerde sık sık okuyoruz: Avrupa'ya gitmek üzere vapura binen bayan Fişmekân'ın, şüphe üzerine gümrük memurları tarafından üzeri aranmış ve kadının edep yerinden 20 tane Reşat altını çıkarılmıştır...

Reşat dersem, Reşat altını... Peki, bu ne biçim edep yeridir ki, kumbara gibi, kasa gibi, kese gibi kullanılır?

Gazetelerimizden birinin spor sayfasında okudum. Tanınmış futbolculardan biri, kendisine bağıran seyircilere kızmış ve... Affedersiniz ama, olmaz böyle şey. Şimdi o futbolcuyu ceza heyetine vermişler. İyi ama, bu nasıl bir «edep yeri» dir ki, seyircilere... şışşşt!...

Size «edep yeri» üzerine gazetede çıkan en son haberi vereyim: Yeşilköyde bir doktor, evinin damına çıkıp, komşu kadınlarına, kızlarına «edep yeri» ni gösterirmiş...

E, pes doğrusu. Bu ne biçim doktordur ki, kendisinden başkasında yokmuş gibi, «edep yeri» ni ona buna gösteriyor? Bu ne biçim «edep yeri» dir ki, sergide heykel gibi, resim gibi teşhir edilir.

Bunların «edep yeri» dedikleri, yoksa başka bir şey mi?

Eski yazarlar «edebiyat, adı üstünde, edepsizlik değildir» derlerdi. Bizim bildiğimiz, «edep yeri» de adı üstünde edepsizlik yeri değildir. Yok yok, edepsizliğin lüzumu yok. «Edeb» in de adını batırdık. Ya bu yerin adını değiştirelim, ya da «edep yeri» nin yerini değiştirelim. «Edep yeri» edepsizlik yeri olmaya başladı.

Pazarlık!

Strip-tiz'i hep kadınlar yapacak değiller ya... Bursa'da bir erkek de Strip-tiz yapmış. Bir pavyonda kadınlı erkekli oturuyorlarmış. Bir tüccar, masasındakilerle, pantalonu çıkarırsın çıkaramazsın diye 300 liraya bahse girmiş. Tüccar hemen masanın üstüne çıkmış, soyunmaya başlamış Her şeyini çıkardıktan sonra pantalonunu da çıkarmış. 300 lirayı aldıktan sonra:

— 500 lira verin, donumu da çıkarayım, demiş.

Bize kalırsa, bahse girenler, pazarlığı yanlış yapmışlar. Görünüşe, anlatılışa bakılırsa, tüccar soyunmağa meraklı. Nasıl olsa soyunacak. Biraz bekleyip de:

— Soyunmadan şurada efendi efendi oturursan sana 500 lira. Ama soyunursan 500 liranı alırız, diye bahse girselerdi, tüccar soyunmadan duramaz, onlar da vereceklerine, parayı alırlardı. Pazarlığı yapmasını bilememişler.

Kâfir içki, şişede durduğu gibi durmaz, tüccarın ayağından donunu bile çıkartır.

Gülmek!

Merhum bir Başbakan İstanbula gelmişti de, İstanbulluları suratı asık bulmuş:

— Bir dahaki gelişimde hepinizi güler yüzlü göreyim, diye emretmişti.

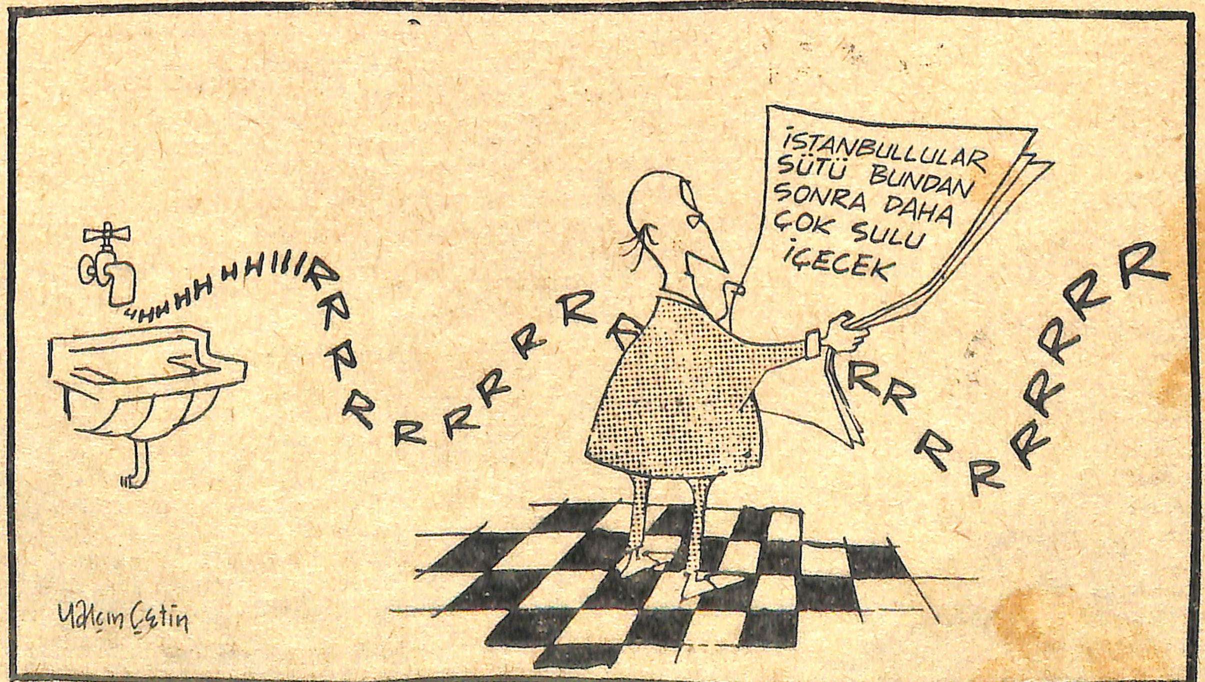
Emir sökmedi. İstanbullunun yüzü gülmedi.

Bugünlerde Akhisarlı bir tüccar, insanları güldürmenin, hem de kahkahalarla güldürmenin kolayını bulmuş.

— Kim en çok gülerse, ona bir fincan halis kahve vereceğim, demiş.

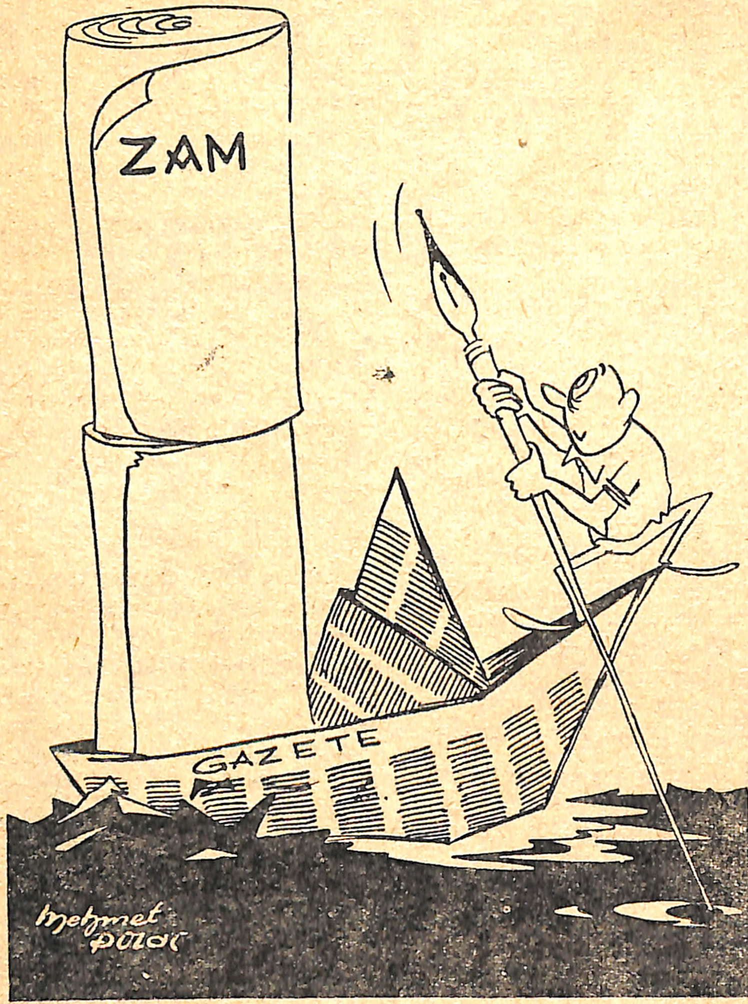
Birçok istekli yarışmaya girimiş. Sonunda Hasan Koca adında biri 29 dakika kahkahalarla gülerek rekoru kırmış, bir fincan halis kahveyi de içmiş.

Artık bugün yüzümün gülmesi, böyle şeylere kaldı. Bir fincan kahveye 29 dakika gülenler, bir bardak zeytinyağı, bir şişe gaz verilse, 29 saat gülecekler, hem de kahkahalarla. Bizim yüzümüzü güldürmek çok kolay ama, nedense bukadar kolay bir iş akıllarına mı gelmiyor, nedir. Ne kendilerinin yüzü gülüyor, ne de bizim...

— Al bir palavra daha!...

Kâğıda zam yapıldı. (Gazeteler)

Gazeteci — Bu yükle batacağız galiba!...

Teftiş vaaar!

Geçen hafta içinde Kadıköylüler, Üsküdarlılar, büyük bir şaşkınlığa uğradılar. Şimdiyecek hiç böyle bir şey görmemişlerdi. Ne oluyordu böyle? Sabah erkenden evlere çöpçüler uğramıştı. Temizlik işçileri, bir yandan yolları süpürüp, temizliyorlar, bir yandan arazözler sokakları suluyordu. Herkes birikmiş:

— Ne var Allasen, yoksa yine Arap krallarından biri mi gelecek? diye soruyordu.

Bu sorunun cevabı çoğu zaman şöyle oluyordu:

— Araplar gelecek kral mı bıraktılar?

— Peki, ne oluyor böyle?

Belediye memurları sokaklarda vızır vızır dolaşıyor, oradan oraya koşuyorlardı. Esnafa bağırıp, çağırıyorlar. Dükkânların önleri temizleniyor. Dağınıklık düzene sokuluyor.

Herkes birbirine soruyor:

— Bugün nedir kuzum, bayram filân mı?

— Yooo...

— Bayram değil, seyran değil, eniştem beni neye öptü? Allah Allah...

Esnaf müşteriye terslik etmiyor. Daha bir gün önce aranıp da bulunmayan her şey şimdi var. Beyaz peynir var, şeker var, zeytinyağı var, gaz var.

Yaaaa, işte böyle oldu. Geçen hafta içinde bir gün Üsküdarlılar, Kadıköylüler şaşırıp kaldılar.

Herkes birbirine:

— Nedir, ne oldu, bu değişiklik neden? diye soruyordu.

En sonunda anlaşıldı. O gün teftiş varmış. Bir gün önceden: «yarın teftiş var, sıkı durun!» diye haber iletmişler.

Belediye Başkanı, Kadıköy'ü, Üsküdar'ı teftiş edecekmiş.

Ertesi gün, eski hamam, eski tas. Her iş eski bozuk düzene, her şey yine eskisine döndü de Üsküdarlılar, Kadıköylüler de meraktan kurtuldular.

Yerli film

Akhisar'da bir sinemada yerli film oynarken, seyircilerden biri, «Hay Allah kahretsin!» diye bağırarak, oturduğu sandalyeyi kaldırıp beyaz perdeye fırlatmış. Gazetenin yazdığına bakılırsa, bu seyirci filme heyecanlanmış da, ondan böyle yapmış. Hiç zannetmiyoruz. «Hay Allah kahretsin!» diye bağırdığına göre, yerli filmi tenkit etmiş olacak. Bizim yerli filmlerin çoğu da ancak sandalya fırlatılarak tenkit edilebilir. Çünkü öyle film yapanlar, böyle tenkitten anlarlar.

Partiyi kaybetmek

Amerika'nın dünyaca tanınmış mizah yazarı James Thurber, çağdaş Amerikan ailesinde kadın - erkek münasebetleri için şöyle diyor:

«Bir erkek, mutfakta, bulaşık bezi yerine peçeteye el uzatırsa, karısı hiç sinirlenmeden onu azarlıyabilir. Kadının görevi, erkeğin kendini hür bir insan saymasına yardım etmek, onu böylece avutmaktır.

Erkek, bu kötü çıkmazdan kurtulmak için boşuna uğraşır, nasıl olsa iş işten geçmiş, erkek partiyi kaybetmiştir.»

Bizdeki aile, Amerikan ailesine benzemiyor. Amerika'da erkek, evlendikten sonra partiyi kaybediyor, kadın da partiyi kazanıyor. Oysa bizde erkek, daha evlenmeden, evlenmeğe karar verir vermez partiyi kaybetmiş, demektir.

Daha geçen gün, bunun siyasi bir örneğini gördük. Gazeteler de yazdı ya... Hani bir genç kız, kendisini Kasım Gülek'in iğfal ettiğini söyledi. Bereket, işin iç yüzü çarçabuk anlaşıldı. Yoksa Kasım Gülek az kalsın partiyi kaybediyordu. Kazanacağı şey, kaybedeceği partiye değer miydi, bilmiyoruz.

ZİFT:

Katrandan çıkarılan, siyah, parlak, sert, sıcakta yumuşayıp eriyen bir madde.

Eskiden yalnız gemilerin, yelkenlilerin kalafatlanmasında kullanılırdı. Şimdi de yeni yolların yapımında kullanılıyor.

Öfkeyle hakaret olarak kullanılır:

— Zift yesin!

— Ziftin pekini yesin!

Ziftlenmek, rüşvet almak, haksız para yemek mânasına gelir.

Fıkra:

Üç çifte kayığının iki yüz altına ziftlendiğini haber alan Sadrâzam hayretle sormuş:

— Bir kayık iki yüz altına mı ziftlendi kâhya?..

Kâhya, zarif adammış:

— Hayır paşa hazretleri, demiş, yalnız kayık değil, hamlacıbaşı, bahçıvanbaşı, aşçıbaşı, bendeniz, sayenizde hep ziflendik biraz!

ZİBİDİ:

Kısa ceketli, dar pantalonlu, züppe... Şimdi, iskambilde, zamane hanımları valeyi zibidi diyorlar!

ZİRAAT:

Öz türkçesi tarım. Vekâleti vardır, kurumu vardır, bankası vardır, hele hepsinden önemli, Mithat Dülge gibi, gece Ankarada yatıp sabahleyin Boğaziçinde uyanan bir de Genel müdürü vardır!

ZURNA:

Çoğu zaman davulla beraber çalınan nefes çalgısı. Sesi tatlı, yanık, ama serttir, keskindir.

İri buruna zurna derler.

Fazla sarhoş için de «Zilzurna» denir.

Bir atasözüne göre: «Kızı serbest bırakırsan, ya davulcuya varır, ya zurnacıya!»

Yine atasözlerine göre; «Zurnada peşrev olmaz, ne çıkarsa bahtına» dır!

Politika nutuklarını dinlerken, çok kere bu atasözlerine hak veririz!

ZIMPARA:

Madenleri aşındırarak temizleyen ince toz. Üzerine bu tozdan ekilmiş kâğıda zımpara kâğıdı derler.

Fıkra:

Bakkal, çırağına tenbih etmiş:

— Oğlum, müşteriye hiç bir zaman yok deme... Meselâ, bir müşteri pirinç mi istedi? Eğer pirincimiz kalmamışsa: «Aman efendim, o kadar nefis bir makarnamız var ki...» dersin!

Biraz sonra, dükkâna gelen bir bayan, oğlana sorar:

— Tuvalet kâğıdınız var mı?

Çırak hemen atılır:

— Efendim, kullanmanızı tavsiye ederim, fevkalâde zımpara kâğıdımız var!

Üzüm üzüme baka baka...

Amerikan ordusu, Lübnanlı 40 gazeteciyi, dâvetlisi olarak, bir özel uçakla bizim Adana'ya getirmiş. Amerikalılardan her türlü kolaylığı gören Lübnanlı 40 gazeteci, askerî gösterilerde de bulunmuşlar.

Gelgelelim, Adana'daki Amerikalı dostlarımız, bizim gazetecileri yanlarına bile sokmamışlar. Bizim gazetecilerin haber ricasına karşı da en küçük bilgi vermemişler.

Amerikalı dostlarımız neden böyle yaptılar dersiniz. Biz, nasıl olsa kendimize ait haberleri yabancı gazetelerden öğrendiğimiz için mi böyle yaptılar. Yoksa, burada dura dura onlar da bize mi benzediler?

B Vitamini ve Fosfor

ADNAN VELİ

MÜBECCEL Tamdirek, tahta merdivenleri hızlı hızlı çıktı. Kapıyı açıp soluk soluğa odadan içeri girdi:

— Tamam anneciğim, tamam, dedi. Her şeyi tıkırına koyup geldim. Ah ne becerikli kızım vallahi...

Mehdiye hanım, köşe minderine oturmuş, aşurenin üstüne serpmiye havanda ceviz içi dövüyordu. Hiç başını kaldırmadan sordu:

— Neyi tıkırına koydun bakalım?...

— Şirket işini...

— Ne olmuş şirket işi?...

— İmtihan ettiler anneciğim. Suallerin hepsine doğru cevap verdim. Eğer kazandımsa, önümüzdeki ay başında çalışmaya başlıyacağım.

Kadın, Mübeccel'in yüzüne uzun uzun baktı:

— Kaç lira aylık vereceklermiş?...

— Sormadım ama, her halde çok verecekler anneciğim.

— Kız, sen biraz sokulsana bakayım şuraya...

— Ne varmış anne?...

— Sokul, sokul... Şöyle yanıma gel bakayım.

— Aaaa, hayırdır işallah...

— Kız, senin boynunun altındaki çürük ne?...

— Boynumun altında çürük mü var?...

— Zaar aynaya bakmıya vakit bulamadın. Cevap ver bakalım, o çürük nereden oldu?...

— Çürük filân olur mu anneciğim. Sana öyle geliyor.

— Bana öyle gelmez. Çenenin altı mürdüm eriği gibi morarmış. Aynaya baksana bir kere...

Mübeccel çantasını açıp aynayı aldı. Boynunu iyice inceledikten sonra:

— Haaa o mu?... dedi. Tel dolaba çarptım anneciğim.

— Maymun salatası. İnsan tel dolaba çarpınca gerdaniyle mi çarpar? Doğrusunu söyle şunun... Kim öptü oradan?...

— Ne biçim lâkırdı o anneciğim. Kör olayım kimse öpmedi.

— Kız bana doğrusunu anlat. Yoksa cinlerim, gene çelik çomak oynamıya başlıyacak...

— Anneciğim, doğrusunu söylüyorum işte...

— Ayol yalak yosunu... Ben kaçın kurasıyım?... O kopasıca boynundaki çürüğün ne çürüğü olduğunu bir bakışta anlamaz mıyım?...

— Aman anneciğim, sen de eni konu huysuz oldun. Her gün bir bahane bulup kafa şişirirsin.

— Şıllık!... Kafan şişmesin de karnın mı şişsin?...

— Anne!... Şimdiki zamanlar eski zamanlar gibi değil artık. Medeniyet ilerledi. İnsan kısmı öpüşür de, sevişir de... Ne varmış bunda. Hem geçenki gazete yazmıyor muydu?...

— Ne yazıyordu?...

— İki insan öpüşünce, ikisinin de vücudünde B vitaminiyle fosfor hasıl olurmuş.

— Kim demiş onu?...

— Canım, bir Amerikalı doktor demiş. Koskoca doktor yalan söyliyecek değil ya...

— Ne demiş, ne demiş?...

— Öpüşünce B vitamini ile fosfor çıkar, demiş.

— Nereden biliyormuş çıktığını?...

— Öpücüğü tahlil etmiş.

— Kız vallahi çarparım ağzına... Öpücüğün de tahlili olur muymuş?

— Amaaaan anne!... Cahil cahil konuşuyorsun. Bu dünyada her şeyin tahlili olur da öpücüğün neden olmaz?...

— Ben idrar tahlilini duydum ama, öpücüğün tahlilini duymadım. Nasıl tahlil etmiş öpücüğü?...

— İki kişiyi kimyahaneye götürmüş. Orada onları öpüştürmüş. Sonra ikisinden de kan alıp tahlil etmiş.

— Ne çıkmış kanlarında?...

— Vitamin çıkmış, bir de fosfor çıkmış.

— Sana bu akılları kim veriyor, söylesene...

— Kimsenin verdiği yok. Gazetede okudum.

— Gazete yazmaz böyle şeyleri... Zaar sen de öpüşe öpüşe Fosforlu Cevriye gibi fosfor çıkarmıya bakıyorsun.

— Anneciğim, vücudün fosfora ihtiyacı yok mu?... Fosfor için balık yemiyor muyuz yani?...

— Aptal!... O balık başka balık...

— Ondan sonracığıma, vitamin için cümle âlem çırpınıp duruyor. Salatalıktı, şeftaliydi, havuçtu, portakaldı, yani ne yesek vitamin için yemiyor muyuz?... Vücude en lâzımlı şey vitamindir diye gazetelerde okumadık mı?... Şimdi fedakâr bir doktor çıkıyor. Bizim havuçtan, patlıcandan, lâhanadan alacağımız vitaminleri, hiç masrafsız tedarik etmenin yolunu öğretiyor. Adamcağız gene de yaranamıyor.

— Maşallah küçük hanıma!... Zaar oturup şapur şupur öpüşeceğiz, domates yerine geçecek. Deli olsa, buna inanmaz...

— Anneciğim, delilik, akıllılık meselesi değilki bu... İlim böyle söylüyor.

— Demek ki sen, öpüşmenin ilmine de başladın?...

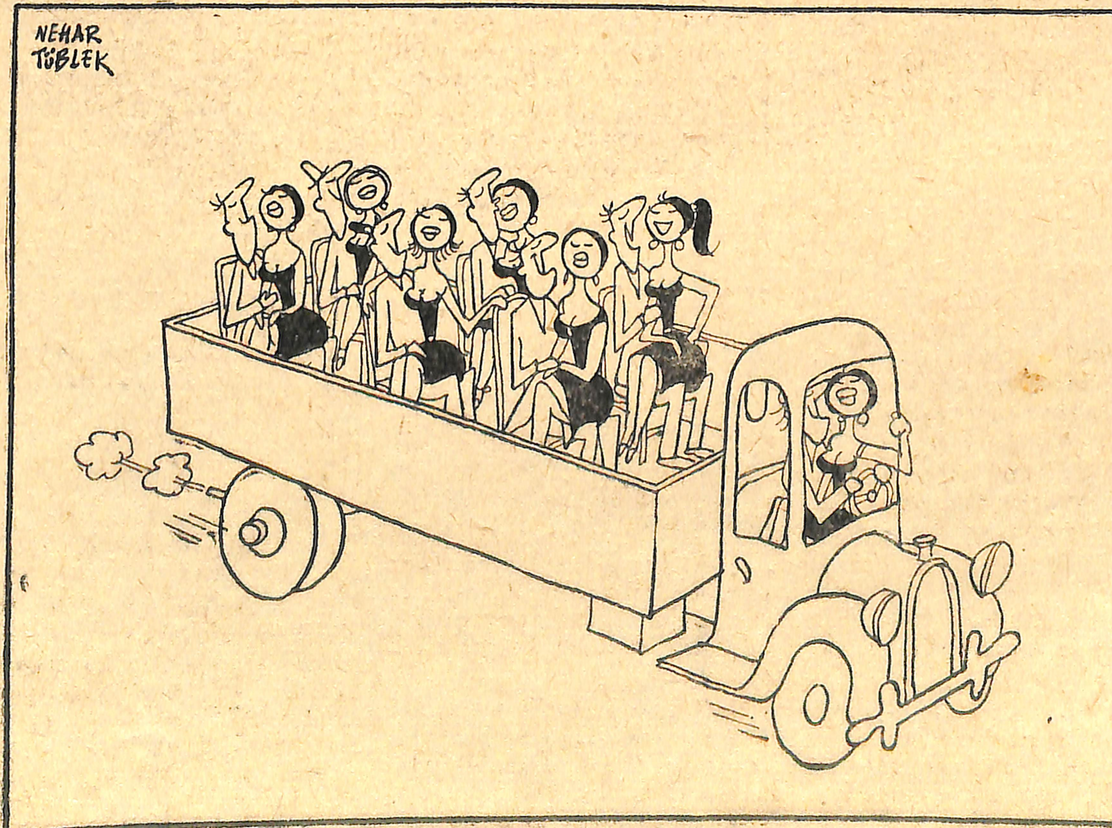
— Hayır... Doktorluk ilmi söylüyor. Öpüşürseniz, zerzevat yemiş kadar olursunuz diyor. Hattâ öteki doktorlar diyorlar ki, iki öpücük bir dolmalık biber yerine geçer, diyorlar. Üç öpücük yarım kilo domates yerine geçer diyorlar. Dört öpücük, bir yumurta yerine geçer, diyorlar. Beş öpücük bir tabak pilâva, altı öpücük bir tabak karnıyarığa, yedi öpücük bir tencere çalı fasulyesine, sekiz öpücük bir tencere musakkaya, dokuz öpücük bir tencere kayısı hoşafına, on öpücük bir tencere irmik helvasına beneldir, diyorlar.

— Say bakalım say... İyi mektepten ders almışsın. Biraz daha say da, baklava, börek de aradan çıksın.

— İlim böyle söylüyor, anneciğim...

— Bu senin boynundaki çürük de galiba zerzevat yerine geçiyor.

İstanbul'da bir «Sekreterlik Okulu» açılacak... (Gazeteler)

OKUL GEZİSİ!...

— Değil ama, öyle olsa ne çıkar?...

— Seni kör olasıca seniii!... Karnı yarık, imam bayıldı, musakka filân derken, en sonunda mercimeği fırına vereceksin besbelli... Ben öyle, zerzevatçı analardan değilim. Ya kuyruğunu altına toplar, evde oturursun, ya da vitamin çıksın diye seni işe mişe yollamam. Bana ne fosfor lâzım, ne de vitamin... Bana namuslu ev kızı lâzım. O senin dediğin öpüşme ile ev geçindirmek kabil olsa, ne diye bir ay idare olmak için bu kadar kahır çekeyim?... Sabahleyin evden çıkar, üç öpücük bakkala, üç öpücük kasaba, üç öpücük de manava verdim miydi, ne aş ister, ne ocak... Vallahi seni ayağımın altına bir alırsam, bekâr memur çamaşırı gibi, çimentoya vura vura köpürtürüm. Haydi git soyun da, gel buraya cevizini döv... Benim artık sana hizmetçilik edecek halim kalmadı... Yelloz!...

Adnan VELİ

☼

Muhasebecinin sırrı

Büyük bir şirketin muhasebecisi idi. Kırk seneye yakın bir müddet bu müesseseye sadakat ve liyakatle hizmet etmişti... Herkese örnek olacak bir intizamla çalışır en ufak bir hatası çıkmazdı. Yalnız bir huyu vardı, herkesin müthiş merakını celbederdi... Sabahları işine gelince hiç kimseye merhaba dahi demeden koşar, masanın daima kilitli duran orta çekmecesini açıp bakar ve tekrar şakır şukur kilitledikten sonra işine başlardı Acaba o çekmecede ne vardı?... Bunu herkes merak eder fakat sormaya cesaret edemezdi... Öyle ya kırk senedir bir sabah dahi muhasebecinin bu ameliyeyi ihmal ettiği görülmemişti...

Kimbilir ne saklıydı çekmecede... Ve nihayet millet muradına erdi. Zira sadık ve çalışkan muhasebeci en karışık bir borç dâvası senet hesaplarını halledip masası başında ölüverdi... Arkadaşları cenaze merasiminin sonuna kadar zor zaptettiler kendilerini. İçlerini kemiren merak o kadar kuvvetliydi zira...

Tabutun üzerine son kürek toprak atılır atılmaz soluğu yazıhanede aldılar Büyük sır nihayet çözülüyordu. Birkaç keser darbesiyle orta çekmecenin kilidi kırıldı, çekmece açıldı ve içinden üzerinde kocaman harflerle şunlar yazılı bir kâğıttan başka birşey çıkmadı:

«UNUTMA! DEFTERDE BORÇ SÜTUNU PENCERE TARAFINDAN İKİNCİ SÜTUNDUR.»

☼

Mumlar!

Arkadaşına sitem ediyordu:

— Niye doğum günüme gelmedin şekerim? Öyle eğlendik ki bilsen... Hele pastam harika olmuştu; tam 17 tane mumu vardı.

Öbürü istihfafla sordu:

— 17 mum mu? Aman şekerim yoksa mumları her iki uçlarından mı yaktındı?..

☼

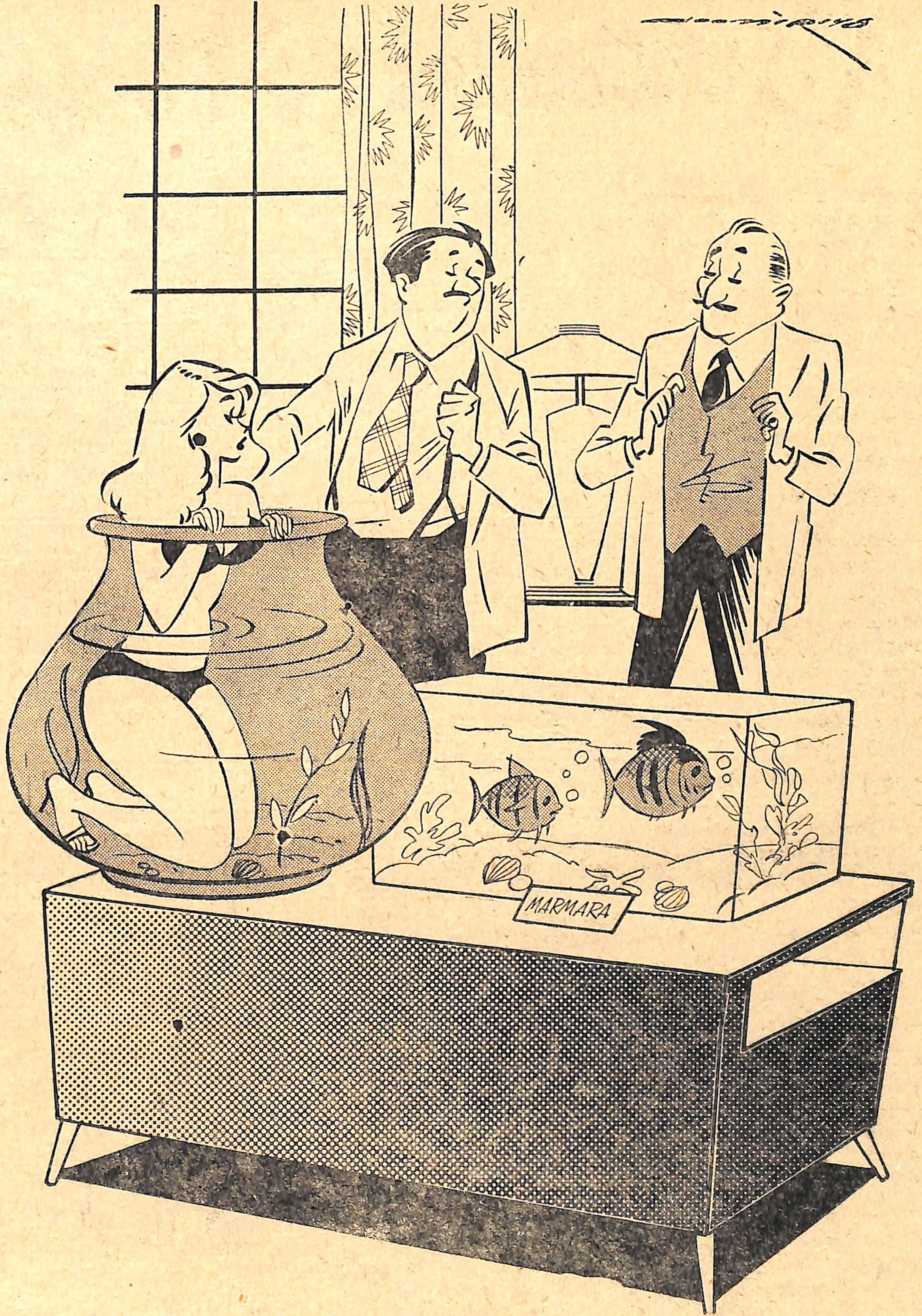
Model!

Çıplak model ressama gülümsedi:

— Demek, dedi, ben senin öptüğün ilk çıplak modelim... Peki, benden evvel kaç modelin vardı?

Ressam, kızı tekrar öperek:

— Dört, dedi Bir elma, iki portakal, üçüncüsü bir vazo çiçek ve bir de kedi...

— Bunu da Florya'da avladım!...

Yalancı!

Doktor günlük vizitine çıkmıştı... Akıl hastalıkları mütehassısı olduğu için her gün yeni şeyler görmek ve duymak ona artık tabiî geliyordu.

O gün de yeni getirilen ve kral olduğunu iddia eden bir hastanın yanına girdi. Adamcağız yatağının üzerinde ayağa kalkmış bağırıyordu:

— Ben bir kralım! Bundan artık hiç şüphem kalmadı, zira şeytan da bana «Sen büyük bir kralsın» dedi...

Birden yandaki odadan onun sesini bastıran başka bir ses duyuldu:

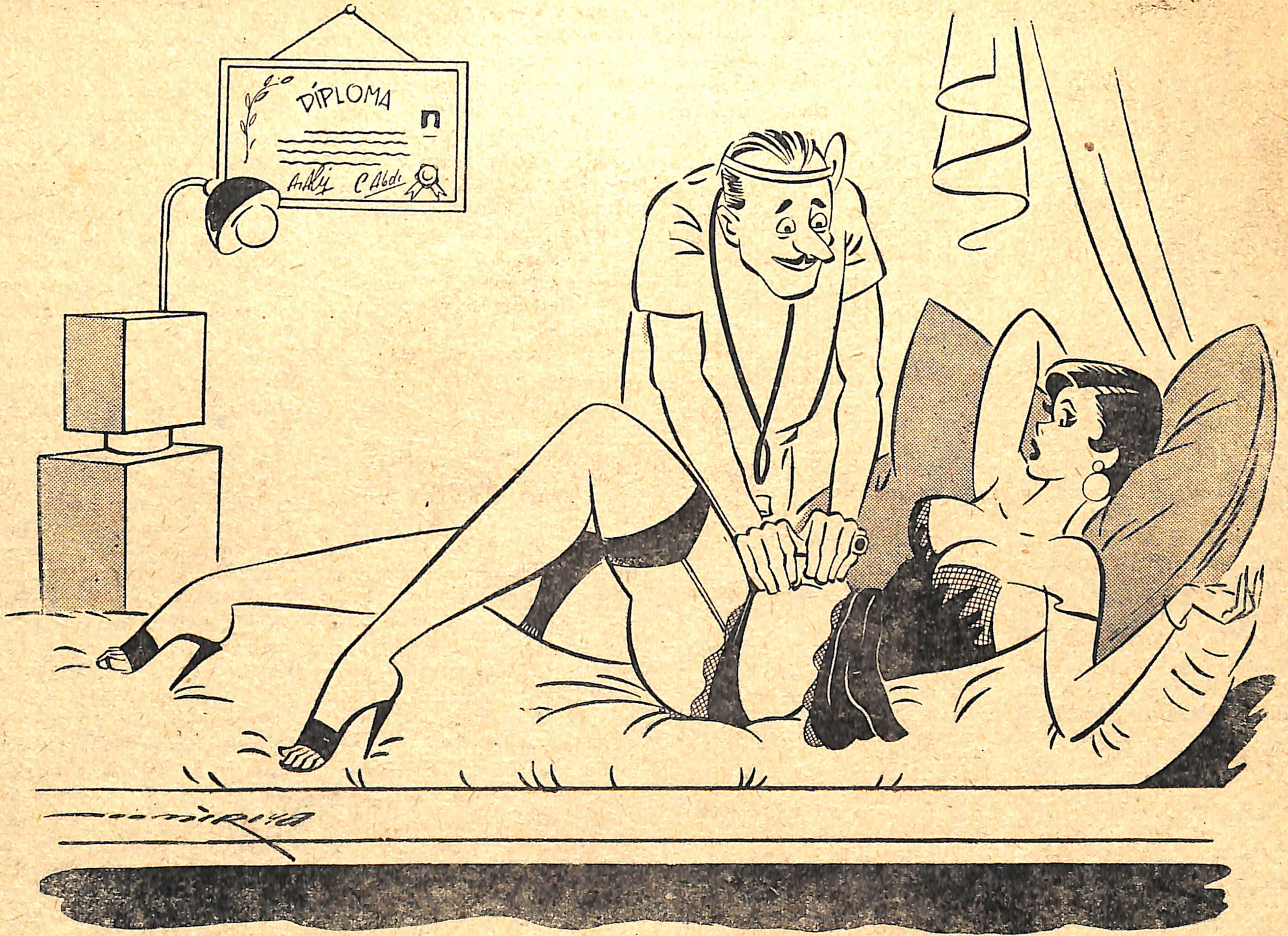
— Haydi ordan yalancı! Ben sana öyle şey söylemedim!

☼

Zavallı aslan!

Tarih dersinde öğretmen Romalıların Hıristiyanları nasıl aslanlara parçalattıklarını gösteren kocaman bir tablo gösteriyordu. Küçük bir oğlan tabloyu son derece müteessir bir tavırla seyretti ve en sonunda dayanamadı:

— Hay Allah dedi, şu en arkadaki zavallı aslana bakın bir şey yiyemiyor...

— Hanımefendi size iyi bir haberim var...
— Aman doktor deme... Ben kızım!
— Öyleyse küçük hanım, size fena bir haberim var!...

Küçük Şakalar

Hâtıra!

Kadının boynunda ufak bir altın manalyon vardı. Misafir sordu:

— Bu güzel madalyonun içinde her halde çok kıymetli bir hâtıra var.

— Evet, kocamın saçları...

— Fakat ben kocanız hayatta sanıyordum, demek...

— Hayatta tabii yaşıyor... Fakat hiç saçı kalmadı da şimdi...

İnat!

İki kızkardeş konuşuyorlardı. Küçüğü:

— Ben otuz yaşına gelmeden evlenmiyeceğim! nedi.

Ablası mukabele etti:

— Ben ne evleninceye kadar otuz yaşına basmıyacağım!

Açık arttırma!

Bir müzayedede tellâl bir aralık bağırdı:

— Sayın baylar, burada bulunanlardan birinin cüzdanı kayboldu. Bulup getirene yüz lira...

Arttırmaya katılanlardan dalgın biri haykırdı:

— Benden yüz on!...

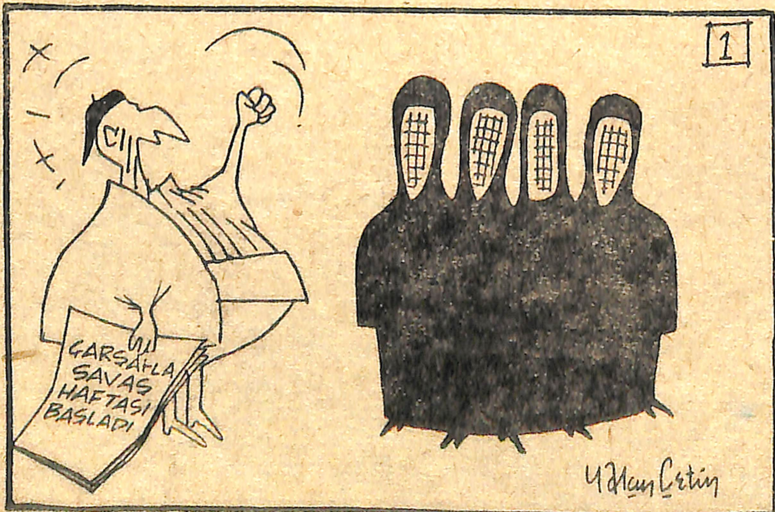
Şans!

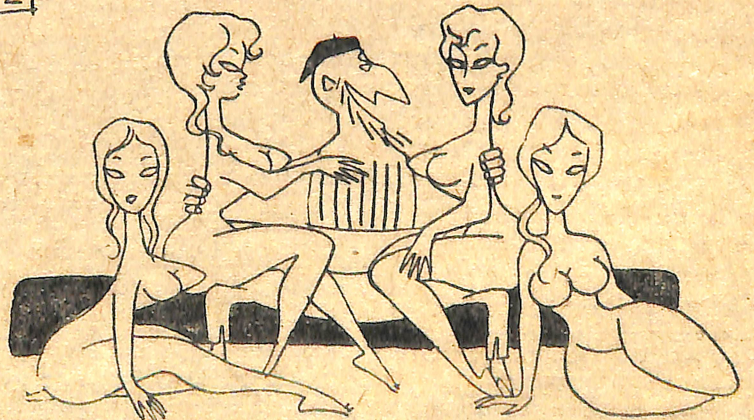
Pazartesi günü karşılaşmışlardı. İkisi de at yarışları meraklısı idi. Biri sordu:

— Dün seni Veliefendi'de göremedim, nasıl şansın iyi miydi?

Öteki cevap verdi:

— Pek fena sayılmaz! Son yarıştan sonra bir beş liralık buldum da eve yayan dönmekten kurtuldum!.

YAZISIZ

Kral Yaşatmayız

DÜN gece oldu birader. Bunlar başıma hep dün gece geldi. Doktor, «yine ucuz atlattın, beyin kanaması filân yok, inşallah bir, iki aya kalmaz, ayağa kalkarsın» diyor. Yalnız, kımıldanmadan böylece sargılar içinde yatakta yatacakmışım.

Ankara'da bir akrabamız var. Bizim hanım'ın büyük halasının küçük kızı olur. Kocası, Sûdi Bey namında bir mühendis. Dört senedir İstanbul'a gelemiyorlarmış. Bu sene Ankara'nın sıcağına dayamamışlar. Sûdi Bey yıllık iznini almış, bir ay için İstanbul'a gelmişler. Bizim ailede akrabai taallûkat pek geniş olduğundan, her akrabada üçer beşer gün kalıp bir ayı geçireceklermiş. Ben Sûdi Bey'i hiç görmemişim. Birader, bizim hanım'ın akrabalarının hangi birini tanıyacaksın? Ben böyle akrabası bol insan görmedim. Her hangi bir devlet dairesine gitse, kendisine bir kaç akraba bulmadan dışarı çıkmaz. Eve misafir gelip de konuşacak söz bulamasak, hanım akrabalarını sayıp dökmeğe başlar Akraba listesinin yarısını tamamlamadan gece yarısı olur da, misafir «Size doyum olmaz. Bize müsaade...» diyerek kalkar gider. Bizim Hanımın sülâlesinden, babalık kudreti fazla birkaç kişi gelmiş, memleketin dört bir bucağına neslini yaymış. Dört evlik bir köye gitsen ,orda bile Hanım'ın akrabaları çıkar.

Sûdi Bey'ler evvelisi gün de bize geldiler. Malûm ya, bu kadın milleti gösterişe düşkün olur. Bizim Hanım da sağ olsun büyük halasının küçük kızına gösteriş yapacak. Yahu, biz, bir memuruz. Bir mühendisle, hem de Ankara'nın mühendisiyle aşık atabilir miyiz? Herifin evinde buz dolabı bile varmış.

Bizim Hanım, misafirleri, ille bir gazinoya götürelim, diye tutturdu. Evimizin suyu mu çıktı? Oturalım evimizde. Akşam da tahtaboşa soframızı kurarız. Komşumuz Zâti Bey'lerin buzdolapları var. Ordan da bir kaç kalıp buz isteriz. Tahtaboşta mehtaba karşı rakımızı içeriz.

Hanıma lâf anlatamadık. Taa Ankara'lardan buraya, bizim çinko tahtaboşta oturup rakı içmeğe mi gelmişler? «Hanım, böyle bir tahtaboş Ankara'da var mı?» «Sen iki kadeh içince, yine dünyanın gidişatını nasıl görüyorsunuz, diye başlarsın?» diyor. Allah Allah... Tanımadığın biri olsa «Havalar da çok sıcak gidiyor» diye konuşmağa başlarsın. Evine gelmiş bir akraba. Ona da, havalar şöyle böyle denmez a. Elbette, dünyanın gidişatını nasıl buluyorsunuz, diye soracaksın. Konuşacak başka ne var, ya havalar, ya dünyanın gidişatı...

Misafir kaldıkları öbür akrabalarda, her yerleri gezip dolaşmışlar. Biz, onlardan geri mi kalacakmışız. Sonra akraba arasında dillere destan olurmuşuz da bizi tefe koyar, iki paralık ederlermiş. Biz Ankara'ya gitsek, onlar bize böyle mi yaparlarmış?

Yahu, biz nerden Ankara'ya gideceğiz? Şu izdihama baksana, ben her sabah vasıta bulup daireye zor gidiyorum. Kaç senedir, bir pazar Ada'ya gidelim diye niyet ederiz, ederiz de bir türlü kısmet olup gidemeyiz. Kış gelir «Bu sene kısmet olmadı, inşallah gelecek yaza» deriz. Hem sonra a efendim, bizim ele güne gösteriş yapacak hâlimiz mi var? Yahu ben Adanalı pamukçu muyum? Alt tarafı benim kıytırık bir memur olduğumu bilmiyorlar mı?

Birader, her ne dedimse bizim Hanım'a anlatamadım. Misafirlerin bir kızı, bir de oğlu var. Dansa çok düşkünmüşler, danslı bir yer isterlermiş. Bizim Hanım da sormuş soruşturmuş. Komşulardan birinin oğlu otomobil tamircisinin yanında çalışıyor. O. bizim Hanıma, danslı bir gazino salık vermiş. Orası gayet eğlenceli olurmuş. O gazino da bir cehennemin dibinde. Dün akşam saat altıda cümleten evden çıktık. Otomobilden vapura, vapurdan otomobile bindik. Kâbe yolu gibi uzun. Misafirleri tramvaya bindirmek ayıp olurmuş.

Gireceğimiz gazinonun kapısı bayram yerine dönmüş. Kâğıt fenerler asmışlar, kropon kâğıtlariyle donatmışlar. Kapıda kocaman bir yazı: «Pek sayın müşterilerimizin dikkatine: Bu gece gazinomuzda bu haftanın dans kraliçesi ve kralı seçilecektir.»

Bu ilânı okur okumaz, Sûdi Bey'in kızıyla oğlu yerlerinde zıp zıp bir acaip zıplamağa başladılar. Sûdi Bey'e:

— Aman çocuklara bir şey mi oldu? diye sordum.

Bizim Hanım:

— Aaa vah vah, yoğurdun üstüne balık yemeyin evlâdım, dedim, dinlemediler. Dokundu galiba... dedi.

Bizim Hanımın büyük halasının küçük kızı olan akrabamız:

— Merak etmeyin, hiçbir şeyleri yok, dans kraliçesiyle kralının seçileceğine sevindiler de ondan... dedi.

Demek çocukların huyu böyle, sevinince zıplıyorlar.

Bu ilânın altındaki başka ilân benim midemi bulandırdı: «Hariçten yiyecek ve içki getirmek katiyen memnudur!» Yalnız «memnu» olsa, bir icabına bakardık, ama «katiyen memnun» olunca beni bir düşüncedir aldı Biz aklımızca, Hanım'ın evden yaptıklarını yiyecek, dışardan aldığımız rakıyı içecektik. Gazinoda da âdet yerini bulsun, diye, limonata mı olur, gazoz mu olur, yoksa su mu olur, birer bardak bir şey içip yasak savacaktık. Hanım, haşlanmış yumurtaları, köfteleri, cıgara böreklerini sepete yerleştirmişti. Hattâ domatesimiz, hıyarımız, bir şişe içinde de zeytinyağımız, sirkemiz bile vardı. Aklımızca salata yapacağız. Tabaklarımızı, çatallarımızı, bıçaklarımızı, (elimizi, ağzımızı silmek için) sabunla elbezini bile yanımıza almışız.

Kapıdan girerken bir de «duhuliye» almıyorlar mı? Ayol burası sinema mı, tiyatro mu? Bu yaşa gelmişim, hiç duhuliyeli gazino görmedim. Bizim Hanım:

— Nerden haberimiz olacak, en son Atiye'nin kocası götürmüştü, o zamandan beri gazinoya gittiğimiz mi var? Demek şimdi âdet böyle, gazinolara da stadyom gibi giriliyor... dedi.

Adam başına üç liraya bir bilet kesiyorlar.

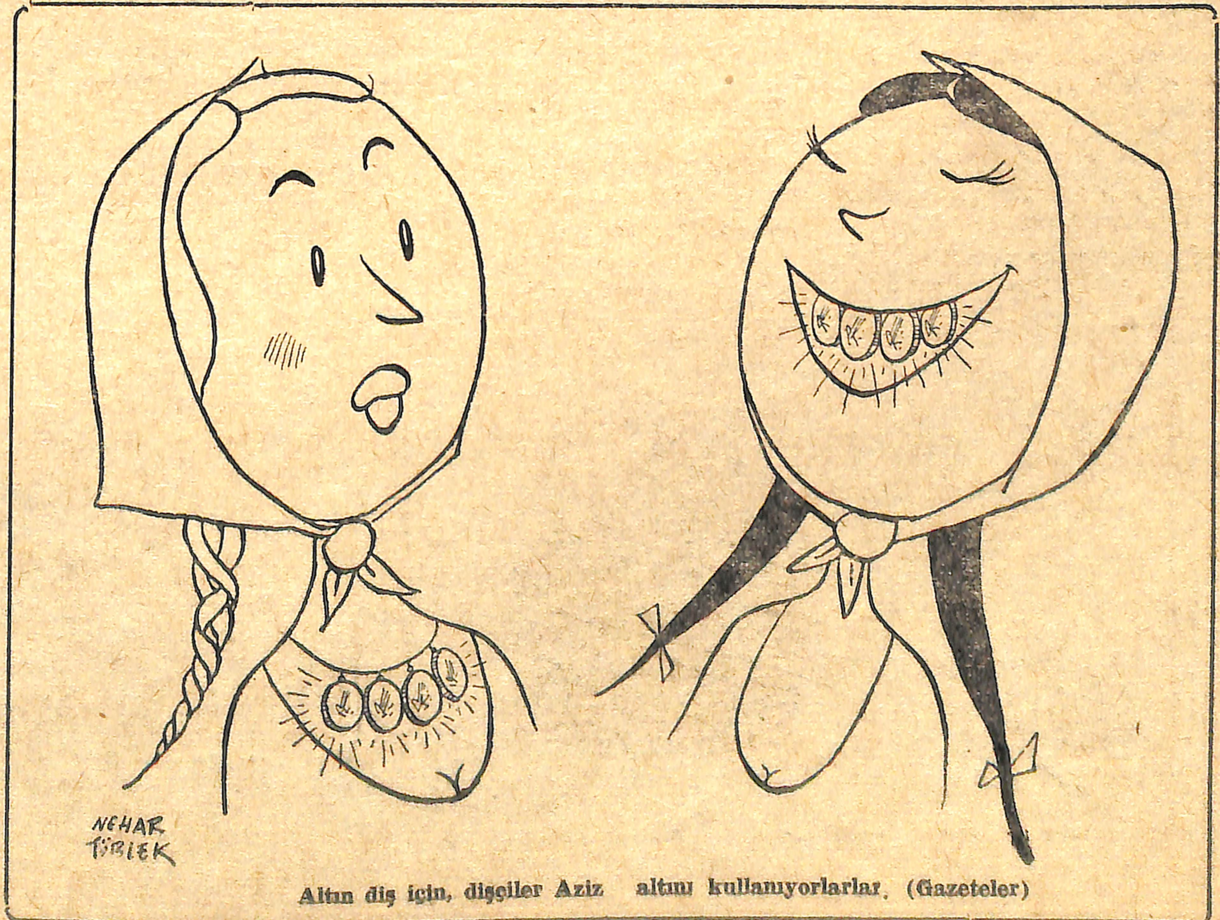
— Oğlum, bunun ikinci mevkii yok mu? diye sordum.

Gişedeki oğlan:

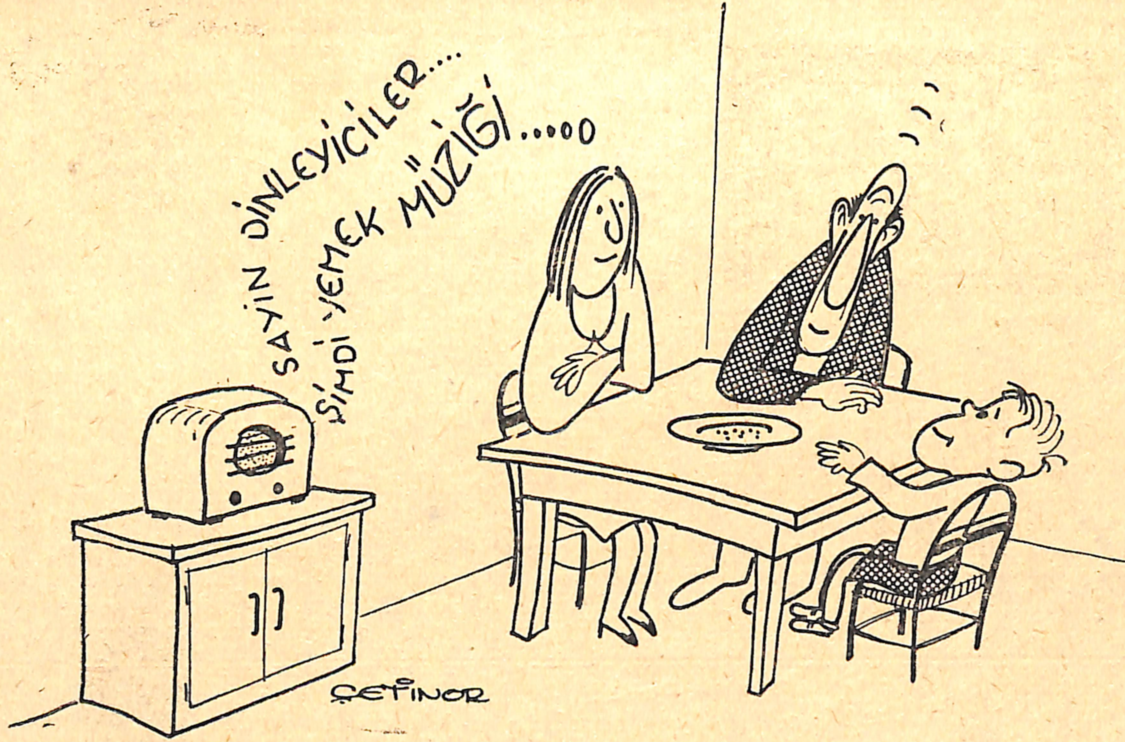
— Bizim gazinonun her bir tarafı birinci sınıftır, dedi.

Bu zamanda bizden başka bi-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Altın diş için, dişçiler Aziz altını kullanıyorlarlar. (Gazeteler)

YAZISIZ

rinci sınıf olmayan kaldı mı? Neyse efendim, adam başına üçer lira hesabiyle 18 lirayı verip içeri girdik. Doğrusu hiç fena bir yer değil. Çamların altında bir sahil gazinosu. Yalnız tahta sandalyeleri pek rahatsız. İnsan ne kadar muhkem otursa, yavaş yavaş sandalyeden kayıyor. İkide bir kaidenizi geri alıp, sandalyeye yerleşmek mecburiyetinde kalıyorsunuz. Manzara güzel, velâkin «aman düşmiyeyim» diye sandalyeye yapışmaktan, kimsenin manzarayı filân gördüğü yok. Bir de efendim, bir gazinoya, şiddetli nezle olduğunuz zaman gidecek siniz. Gazinonun dört bir sahili, çöp iskelesi gibi türlü muzahrafat ile dolu olduğundan püfür püfür lodos yeli estikçe burnunuzun direği kırılıyor. İçeri girer girmez bu pis koku burnumuza çarpınca Sûdi Bey kızdı:

— Bu ne koku yahu? diye bağırdı.

Bir garson:

— O kadar işi büyütmeyin rica ederim, dedi, yarım saat sonra alışırsınız, hiçbir şey duymazsınız.

Hakikaten de öyle oldu. Yarım saat sonra rakının anason kokusunu bile duymaz olduk. Gazino tıklım tıklım. Herkes:

— Garsooon, garsooon!... diye bağırıp, çatalları, kaşıkları, tabaklara vuruyor. Biz de cumhura uyup:

— Garsoon, garsoon!... diye feryadıa başladık.

Biz böyle yarım saat kadar ıshak kuşları gibi «garsooon, garsooon!» bağırdıktan sonra, haşa huzurunuzdan insan kılığına girmiş gibi başımıza dikilip:

— Ne var be... Ne bağırıp duruyorsunuz? dedi.

Ben de adama:

— Sana ne oluyor, biz garsonu çağırıyoruz, dedim.

Adam:

— Ben garsonum, dedi.

Allah Allah... Yahu bu ne biçim garson? Şu gazino kalabalık bir yer olmasa, insan bu adamın suratını görünce:

— Can kurtaran yok muu? diye feryat eder.

Bizim Hanım:

— Canım efendi, şimdi garsonlar belki böyle olmuştur. Bizim yirmi senedir garson gördüğümüz mü var? dedi.

Sûdi Bey, pek çok garson gördüğünden:

— Evet garson olmaya garson ama, daha acemi garson dedi. Usta garson olsa, böyle yarım saatte gelmezdi.

Ben adama:

— Mâdemki garsonsun, şuraya tabak, çatal, bıçak getir de garson olduğuna inanalım, dedi.

Adam, sesini çıkarmadan gitti. Gitti gelmez, uçtu konmaz. Bizim Hanım:

— Baksanıza etraftan herkes, garson, diye bağırıyor. Hadi biz de bağıralım. Demek bu gazinonun âdeti böyle. Bizim sustuğumuzu görürler de bunlar hayatında hiç gazinoya gitmemiş derler, dedi.

Biz tekrardan, avaz avaz:

— Garsooon! diye feryada başladık.

Bir zaman sonra garson, tabakları, çatalları, kaşıkları, bıçakları, bardakları getirdi. Bunları masanın üstüne fırlatıp gitti.

— Aman garson efendi... demeğe kalmadı, kalabalıkta nihan oldu.

Bizim Hanım:

— Demek buranın cümbüşü böyle, hem garson diye bağırıp, hem kaşık vurulacak, aman biz de kaşık vuralım, dedi.

Velâkin, başkaları nasıl kaşık vuruyorlar, şaştım. Ben kaşığı tabağı vurup da, gazinonun cümbüşüne katılayım derken, elimi sandalyeden kurtarır kurtarmaz, aşağı kayıp yere düşmiyeyim mi? Sudi Bey:

— Birader, ne yaptın, bir elinle sandalyeyi sıkıca tutup, öbürüyle de kaşık vuracaktın, dedi...

— Canım bizim ömrümüz gazinolarda mı geçiyor, ben ne bileyim bu gazinolarda nasıl kaşık vurulacağını... Sandalyelerden kayıp yere yuvarlanmıyalım diye, bir elimizle sandalyeyi tutup diğeriyle de kaşıkları, tabaklara vurmaya, bir yandan da:

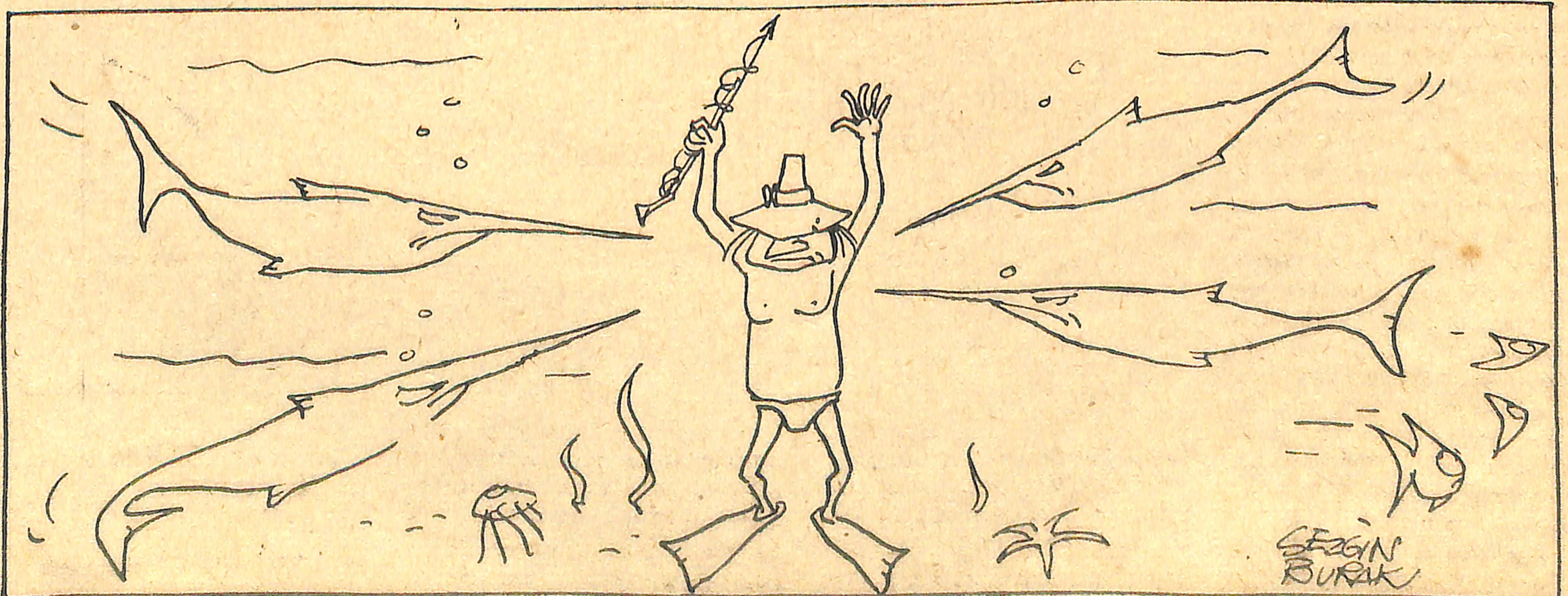
— Garson! diye feryada başladık. Herkes en çok bildiği şarkı yahut türkü hangisi ise, onun temposuna göre kaşık vuruyordu. Ben, Konya'nın kaşık havasına göre tempo tutuyordum. Oğlanla kız alafranga üzerine vuruyorlar. Tempoyu tutarken tutarken, herkes temposunu tuttuğu şarkıyı da söylemeğe başladı. Sudi Bey:

— Neşemizi bulduk, şu rakıyı açın da içelim.

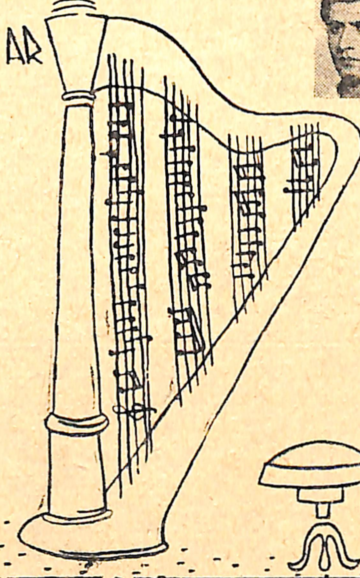
— Ahengimiz iyi. Şu rakıyı da açın, neşemizi tam bulalım, dedi.

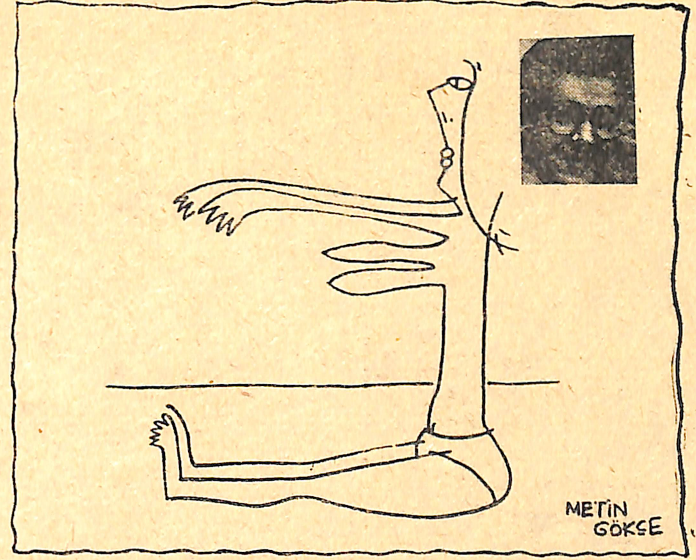
Rakıyı nasıl açalım. Dışardan

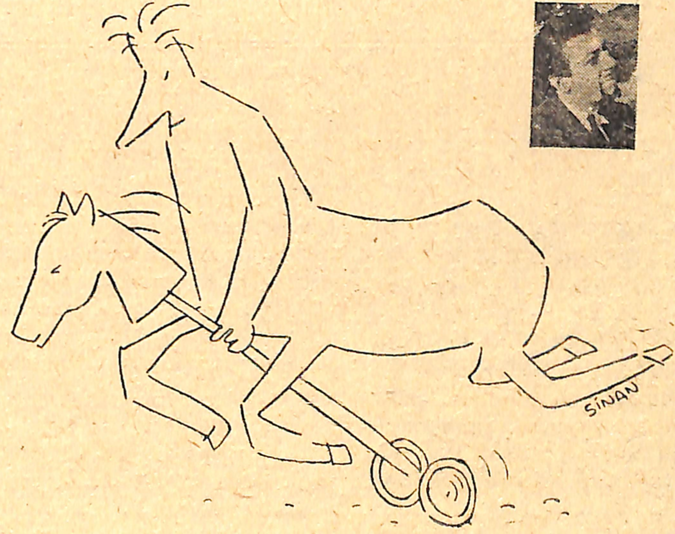
ZÜLKÜF BEY :

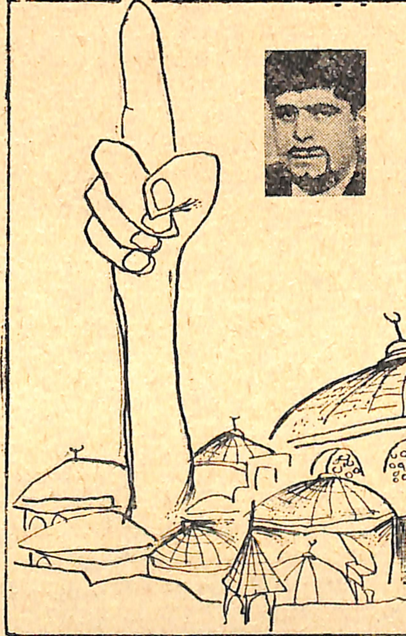

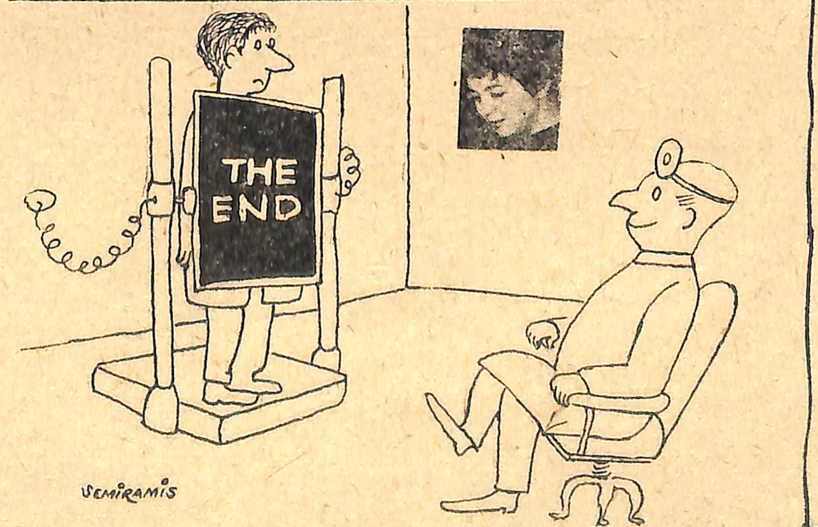
bize göre

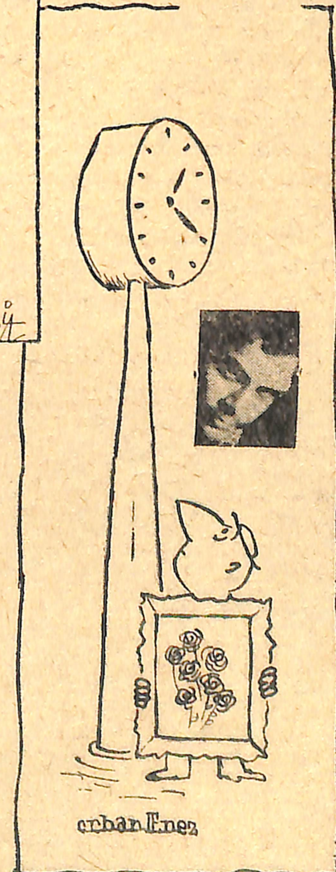

içki getirmek «katiyyen memnu».

— Aman, biraz müsaade et. Garsona bir küçük şişe rakıyla, bir de salata söyliyelim. Onlar geldikten sonra bizim rakıyla mezeleri açarız. Daha önce açarsak, dışardan öteberi getirdiğimizi çakarlar dedim.

Bu fikirde mutabık kaldıksa da bir türlü garsonu getirtemedik. Neredeyse gazino paydos olacak, garsonun geldiği yok. Neden sonra bir garson geldi:

— Aman bize bir küçük şişe rakı ile, bir de salata getir, dedik.

Garson gitti, gidiş o gidiş... Bekle ki gelsin. Biz, sıra kapakları gibi ha babam kaşıkları tabaklara vurup:

— Garson!... diye bağırıyoruz. Herkes de böyle yapıyor. Garsonlar, bu âvâzeye öyle alışmışlar ki, hiç biri kulak asmadığı ve dönüp bakmadığı ve hiç takmadığı gibi, bizim gürültümüz de davulcu yeli gibi ziyan olup gidiyordu. En sonunda garson bir tepsi içinde iki kıymık ekmek ile, bir şişe rakı, altı kadeh, bardak, üç şişe su ve bir tabak da salata getirdi.

— Başka emriniz? dedi.

Sûdi Bey:

— Estağfurullah, sizi daha fazla rahatsız etmiyelim, dedi.

Ben hemen:

— A evlâdım, bu kadar gürültü patırdıda nasıl şaşırmadan vızır vızır çalışıyorsunuz maşallah... dedim.

Garson da:

— Aman efendim, biz alışmışız. Müşteri bu kadar bağırıp yırtınmasa, bizim elimiz ayağımız durur, hiç bir iş yapamayız. Siz herhalde bizim gazinoya yeni geldiniz. Müşteri böyle bağırıyor ki, bize de gayret gelsin, dedi.

Kadehlerimize rakıları koyduk. Bizim hanım, masanın altındaki sepeti yavaşça açıp, yine masanın altından bize köfteleri, dolmaları gizliden vermeğe başladı. Garsonun getirdiği şişeye hiç dokunmadık. Masanın altından, kadehlerimize bizim getirdiğimiz rakıyı dolduruyorduk.

Bizim Hanım'ın büyük halasının küçük kızı:

— Baksanıza etrafa, herkes de bizim gibi yapıyor, dedi.

Bir de dikkatli baktık ki, bir masada beş müşteri varsa, dördünün başı masanın altında. Gizliden, dışardan getirdikleri nevâleyi atıştırıyorlar. Bir saat kadar rakı içtik. Arada bir sandalyeden kaydıkça, yeniden sandalyelerin üstüne çıkıyorduk. Bir ara şef garson yanımıza gelip, başımıza dikildi, ters ters masadaki rakı şişesiyle tabaktaki salataya baktı. Biz dalmışız, şişeden bir kadeh rakı, salatadan da bir lokma almamışız. Herif bizi cürmü meşhut yapacak. Ben hemen, herif çakmasın diye:

— Maşallah bu gazinonun her şeyi bereketli. Baksanıza, iç iç, bir şişe rakıyı bitiremedik, her zaman buraya gelelim, dedim.

Rakı şişesi ağzına kadar dolu, bizim kadehler de dolu. Şef garson dolu kadehlerimize bakıp:

— Her zaman buyurun efendim, bekleriz, dedi.

Herif başımızdan defolup gitmez ki, rahat rahat rakı içelim. Başka masalara başımı döndürdükçe, biz de masa altından ne elimize geçerse kapıp ağzımıza atıyoruz.

Ben herifle yârenlik için:

— Bu kral ne zaman seçilecek? dedim.

— Biraz sonra başlar, dedi.

(Sonu gelecek sayıda)

TAKIM

Yalçın Kaya

KAZIK kadar adam olduğumdan, yüzememek zoruma gidiyor. Bir de işkilliyim ki, sormayın. Herkes benimle dalga geçiyor sanıyorum. En küçük kahkaha, sinirlerimi oynatmaya kâfi geliyor. Bundan ötürü denize giremiyorum.

Sonra, yüzme bilenler de bir ukalâ, bir ukalâ. İnsanın şevkini kırıyorlar. Daha yüzmenin Y'sini bilmediğim halde:

— Böyle olmaz! diyorlar. Kurbalağama yüz, kurbalağama!

— Kurbalağama ne ki? diyorum.

— Bilmiyor musun?... Öyleyse kravl yüz!

— Kravl ne be?

— Anlaşıldı, anlaşıldı: Sen ancak dog stil yüzebileceksin.

Öyle de yüzemiyeceğimi söylediğim zaman, bir azarlama azarlıyorlar ki, dövmedikleri, suratıma tükürmedikleri için teşekkür ediyorum.

Bizim Fuat ukalâ değildir. Deniz kurdu olması, onu şımartmamıştır. Çok da pişkindir. Meselâ, kendisini deniz kurdu yerine deniz köpeği diye çağıranlara hiç kızmaz. Ona sorarsan:

— Ha kurt olmuşum, ha köpek!... İkisi de hayvan değil mi?

Fuat'a bazı pozlarından ötürü Kovboy da deriz. İmanına kadar sanatkâr çocuktur. Elinden her şey gelir: Resim, karikatür, heykel, futbol, rontgencilik, terzilik, sinemada grekoromen, otobüste serbest...

Bir sabah, kolumdan yakaladı:

— Bu böyle gitmez.

— Nasıl gitmez, Fuatçığım?

— Hani yüzme öğrenecektin?

— Öğrenirim. Acelesi ne?

— Sana Demokrat demelerini mi istiyorsun?

Bir kızgınlık ânımda, yüzme öğrenmeden dönersem, bana Demokrat desinler, deyivermiştim. Onu taktırıyor.

İteledi:

— Hadi soyun bakalım.

— Dalgada girmem, arkadaş!

Dalgasız bir gün, tepeme dikildi:

— Deniz tam istediğin gibi. Hadi!

Diyecek söz bulamadım. Yakama sarıldı:

— Hadiii!...

İsteksiz isteksiz şortumu giydim. Suyu işaret etti:

— Dal!...

— Dalamam!

— Neden dalamazmışsın?

— Taşlık.

— Şuraya gidelim.

Gittik.

— Hadi! dedi.

— Burası da kayalık! dedim. Sakatlanmıya niyetim yok.

— Oraya gidelim.

Gittik.

— Atla! dedi

— Deli değilim! dedim.

— Sebebini lûtfeder misin?

— Çok yosun var. İnsanın içi ürperiyor.

— Taş ocağının ilerisi iyi. Sırf kum.

Yol bir saat sürdü. Bu arada imbat çıkmış, deniz köpük köpük olmuştu. Fuat:

— Buraya ne diyeceksin bakalım? dedi. Taş yok, kaya yok, yosun yok.

— Ama dalga var.

Çocuk, allak bullak oldu. Spor torbasını boşaltırken, dişleri zangırdıyordu. Torbadan, balık adamların kullandıkları şeyler çıktı. Ucunda boru bulunan bir başlıkla, iki palet (kaz ayağı).

— Fuat, bunlar kimin?

— Kiminse kimin! Ağzını kapa da aramız açılmasın.

— Ne kızıyorsun birader? Babanın arpa tarlasını mı çiğnedim?

— Sen olsan kızmaz mısın? Orası fena, burası fena derken, güzelim havayı kaçırdık.

Başlığı takıp paletleri ayaklarına geçirdikten sonra atladı. Aman bir heveslendim.

— Fuat lan, ben de gireceğim.

Kulaklarına inanamadı:

— Ne dedin, ne dedin?

— Ben de gireceğim. Şeyleri çıkar.

İnanmaya inanmaya çıkardı.

— Dalga geçiyorsan söyle de, vakit kaybetmiyelim, dedi.

— Vallahi neğil! Tamamen ciddiyim.

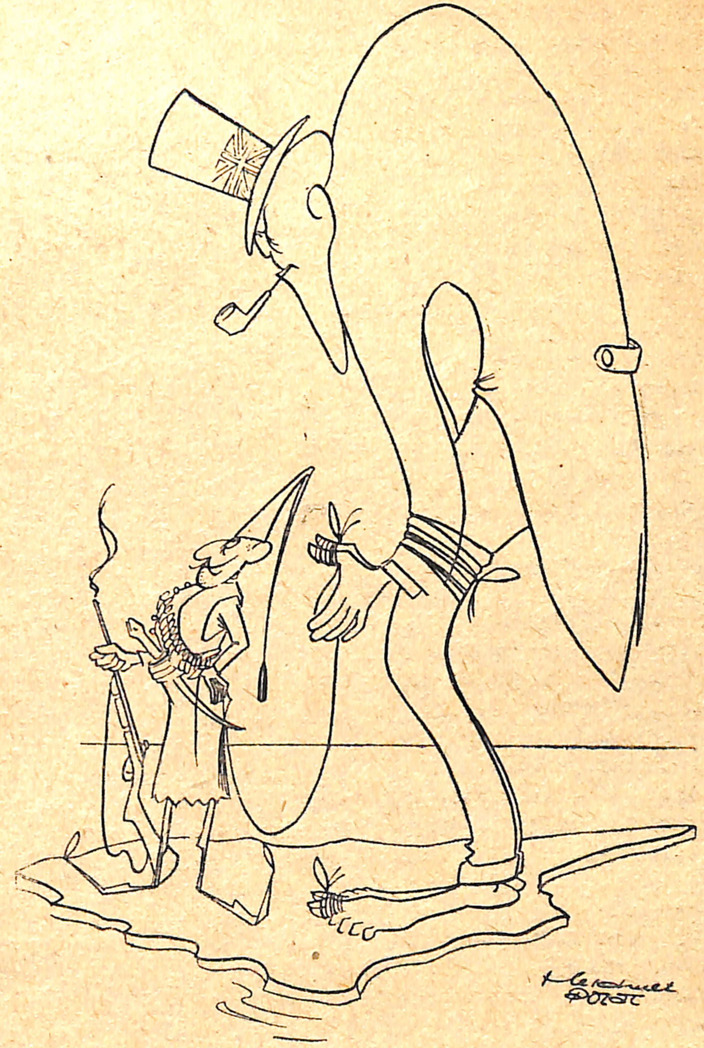
— Allah versin de öyle olsun.

Burunla gözler, başlığın içerisinde kalıyor. Önü mikalı. Denizde ne var ne yok görüyorsun. Hem de o kadar net görüyorsun ki, istersen kumları tane tane say. Bu dalgamotorlar, yüzme bilmeyeni bile yüzdürüyor. Gâvur icadı, ne olacak!

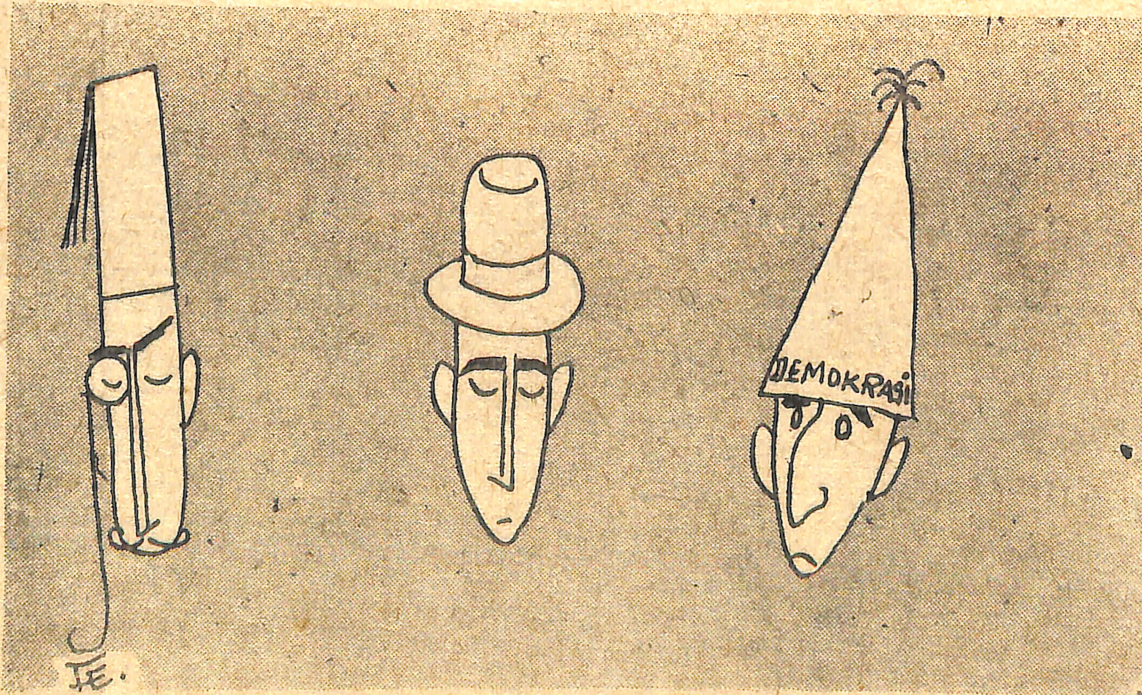
Öyle birdenbire derinlere açılmadım. Denize güven olmaz. İlkin dizimce girdim. Başım suda. Borunan gelen havayla idare oluyorum. Fuat seslendi:

— Gir gir! Daha gir.

Az ilerledim. Su, göbeğim hizasına geldi. Dört yanım hamsi. Neredeyse akraba çıkacağız. Çok sokuluyorlar... Dipte herşey güzel görünüyor: Taşlar, teneke parça-

«İNGİLİZ İDARESİ»

ŞAPKA DEVRİMİ

ları, kemikler... Ya ışık oyunları...

Yirmi sekiz yıl, hayvan gibi yaşamışım Derinden derine bir ah çektim. Sen misin çeken... Üç dört litre su yutmuştum. Öğüre böğüre uzun dalgadan neşriyata başlamak icabetti. Fuat:

— Ne oldu? diye sordu.

— Böyle böyle! dedim.

— Ağzını da sok başlığa!

— Olur mu?

— Elbet olur! Nasıl rahat edersen öyle yap.

Ağzımı da içeri alınca başka sıkıntım kalmadı. Denizi alt üst ediyor, boyumdan derin yerlerde yüzüyorum. Fuat şey dedi:

— Yarın yokum. Bursaya gideceğim. Sen takımı annemden iste e mi?

— İsteyemem. Yüzüm tutmaz.

— Darılırım bak!

— Bunların sahibi kim?

— Dörtköşe Hasan!... Benim de var ama. Nuride. Bir ay önce vermiştim. Hâlâ getirecek.

— Ne insanlar var yahu... Seninki buna benziyor mu?

— Aynı... Tek farkı yeni oluşu. Şunun kayışlarına baksana: Kaç yerden ekli.

★

İki gün sonra:

— Dün yüzdün mü? niye sordu.

— A'ah! dedim.

— Yoksa, takımı istemeye sıkıldın mı?

— Hayır!... İstedim; annen vermedi

— Vermedi mi? Ne nedi?

— Emanet dedi.

— Başka?

— Evvelki gün bile kullanmıyacaktınız dedi.

— Vayyy!... Başka?

— Bir yerine bir şey olursa, ödiyemezsin dedi.

— Nasıl der birader?!.

Dur demeye kalmadan tabanları yağladı. On dakika sonra geldiğinde eski hızı kalmamıştı.

— Annem, vermem filân dememiş. Getir yüzleşelim diyor. Ağzımdan öyle bir lâf çıktıysa, şurdan şuraya gitmek nasip olmasın diyor. Hanginize inanmalı, bilmem?

— Doğru!... Ağzından öyle bir lâf çıkmadı.

— Sende Demokratlığa karşı büyük bir istidat var. Az önce ne söylemiştin, şimdi ne söylüyorsun. Ağzından öyle bir lâf çıkmadı da, diyeceklerini mektupla mı dedi?

— Gözleriyle...

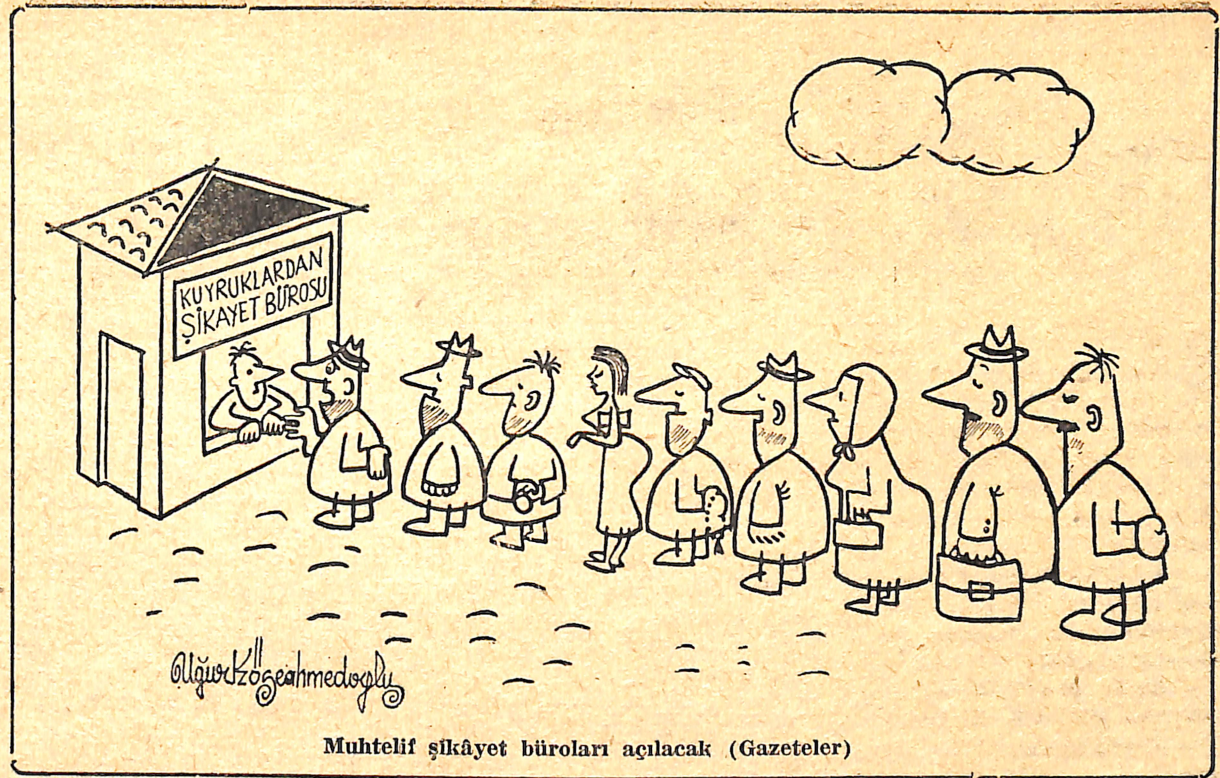
— Allah cezanı kaldırsın. Senin gibi vesveseli insan görmedim vallahi.

— Yaradılış kardeşim. Ben de memnun değilim.

Biz böyle konuşurken Nuri çıktı geldi. Karşı sahildeymiş. Oraları methede methede biraz konuştuk konuşmadık, Fuat:

— Nuri be, dedi, benim başlıkla paletler nerde?

— Ne sen sor; ne ben söyleyeyim... Aldığımın haftası, İsmail'e verdim. Dedim ki: Arkadaş, sen

Muhtelif şikâyet büroları açılacak (Gazeteler)

Burgaza gidiyormuşsun. Şunları Kovboya veriver. İsmail, bir müddet kullandıktan sonra, sana getirsin diye Ferruha vermiş. Ferruh, kullanıp kullanıp Kemâle aktarmış. En son alan, Dörtköşe Hasanmış. Kendisini aradım tarafdım bulamadım.

Fuat şaşırdı:

— Hasan bana bir takım verdi ama, pek eski. Benimki olamaz.

— Odur odur. Elden ele dolaşan şeyden hayır mı beklersin?

Kendisi kabahatsizmiş gibi konuşuyordu. Fuat kızdı ve eyvallahsız ayrılıverdi. Nuri bir tuhaf olmuştu. Olsun kerata... Fuat'ın peşisıra koştum. Eve girdi, çıktı. Takımı almıştı Başlığı taşla parçalamak üzereyken bileklerine sarıldım. Mukavemet etmedi. Tersine, gevşeyip:

— Al bunlar senin olsun! dedi. Gözümün önünde durursa çıldıracağım. Sen kalk özenip Amerikadan getirt de, elin hergeleleri iki günde paçavrasını çıkarsın...

Zorla verdi. Keşke vermeseydi. Onun yüzünden geçen pazar az daha öbür tarafı boyluyacaktım. Açıkta yüzüyordum Birden kramp girdi. Kollarım, bacaklarım kazık kesilmişti. Civarda sandalla gezenler vardı. Ciğerlerimin bütün kuvvetiyle bağırdım:

— İmdaaat!...

Kimse oralı olmadı. Birkaç defa daha bağırdım: Nafile... Suya gömülüp çıkıyordum Yaşamaktan ümidi kestiğim bir sırada kıyıdan yetiştiler. Kumsala serilince:

— Allah sizden razı olsun! dedim!. Sandaldaki beyzadeler, istiflerini bile bozmadılar.

— Farkına varmamışlardır. Biz tahmin üzerine koştuk. Haliniz anormaldi.

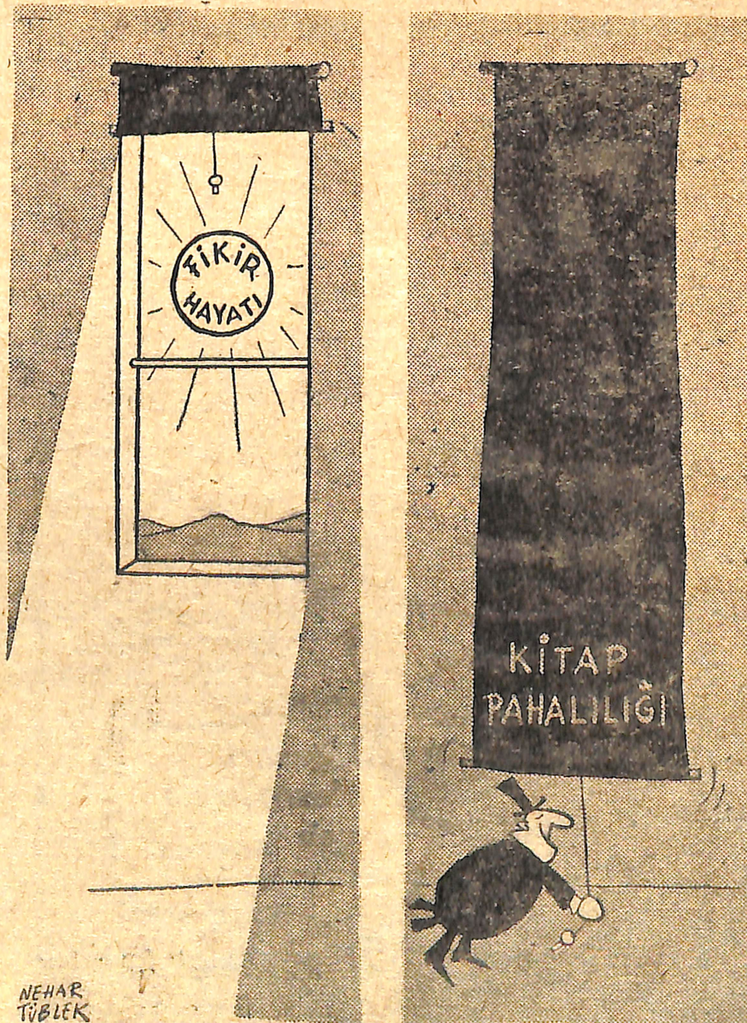
— Sesimi duymadınız mı? Bar bar bağırdım.

— Başlıktan ses duyulur mu?!.

— Vay be! O gelmemişti aklıma.

Kazaen doğduğum gibi, kazaen ölecekmişim.

Yalçın KAYA

YAZISIZ

Aşk (!)

Genç kızla genç erkek, Emirgânda oturmuşlardı. Delikanlı elini sevgilisinin omuzuna koymuş anlatıyordu:

— İnan ki sevgilim, seni bütün kalbimle seviyorum. Sensiz yaşıyacağımı tahmin etmiyorum. Seni memnun etmek için yapamıyacağım şey yoktur!...

Genç kız:

— Demek benimle evlenecek. sin?

Diye sorunca delikanlı kaşlarını çattı:

— Rica ederim, mevzuu değiştirme!...

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 30 —

— Hacı Beyim, iki gözüm! dedi; bu işte yalan değil de yanlış var. Gerçi senin dediğin gibi bu paraları ben doğrudan doğruya kendim için istemiş değilim. Lâkin, velinimetim onları bana bağışlamıştır!. Amenna. Bittabi, iş bu şekle girince, ben de seni ızrar etmek istemem. Benim eski bir dostumsun. Bu ana kadar biribirimizi kırmadık, incitmedik... Gelgelelim, teklif ettiğin miktar da çok az. İnsafına sığındım.

Hacı Bey memnundu. İçin için gülüyordu. Vergi kâtibini mat etmiş, köpeklendirmişti. Hem de nasıl?... Habis. İkide bir, temcit pilâvı gibi, Emetinin kusurunu, günahını yüze vurur muydu? Kestirip attı:

— Vallahi, başka param yok. Sen bilirsin!

— Hiç değilse, yarısını ver, senettekinin.

— Veremem, İzzetî Efendi! Nafile zorlama.

— Bu senin yaptığın doğru bir iş değil.

— Büyük sözlere başlıyacak olursak, sonra seni mahçup ederim. Sanki senin hareketin doğru mu idi?

— Ben senin malını sattım.

— İşte ben de tellâllığını ödüyorum. Daha ne istersin?

— Etme, yahu! Bari, üst tarafını, paran çıkışmıyorsa, tarla, filânla ödeşelim.

Hacı Bey, başını salladı.

— Aah! Hiç bir şey veremem. Böylecene razı olur isen, getireyim üç yüz liranı.

Kazaya rıza göstermekten başka çare kalmıyordu. Vergi kâtibi, somurtkan bir tavırla:

— Getir... Ne yapalım? dedi.

Hacı Rıza Bey, odadan bir müddet ayrıldı, yukarıya çıktı, tekrar geldi.

— Para hazır, senedi ver.

Artık aralarında itimat kalmamıştı. İzzetî Efendi, ceketinin iç cebine elini götürmekle beraber:

— Paraları ortaya koy, göreyim! dedi.

Hacı Bey, kirli bir beyaz torba çıkardı; elinde salladı:

— İşte!

— Al, bu da senedin.

— Ver.

Para ile senedi bir anda değiştidiler.

— Helâl et.

— Helâl olsun. Sen de helâl et.

— Olsun!

Alışveriş bitmişti... Veda edip dışarıya çıkan İzzetî Efendi, kendini sokakta bulur bulmaz aklına gelen ne kadar galiz küfürler varsa, hepsini, Hacı Beye savurdu, içini ferahlattı.

— 8 —

Emeti ile evlenmek, Satılmışa uğur getirmişti.

Senesinde bir evlâdı dünyaya gelmiş, meclisi idarede üstüste açılan üç âzalıktan birine adam kıtlığından dolayı da kendi intihap olunmuştu.

Emeti, ablasiyle elele vererek, evi adama döndürmüşler. Satılmışın kılığına, kıyafetine çeki düzen vermişlerdi.

Kadının, eniştesinden aldığı fitlerle vukubulan ısrarı üzerine Satılmış, İzzetî Efendiyi de kendi yanından uzaklaştırmıştı. Fakat büsbütün değil. Gene arada bir görüyor, akıl danışıyordu. Vergi kâtibi de bundan fazlasını araştırmıyordu. O parasızken, Satılmışın sayesinde, o vakte göre epey bir sermaye toplamıştı. Şimdi bununla iş görüyor, zengin olmağa çabalıyordu. Bunun için de velinimetinin mânevi nüfuzundan, himayesinden istifadeye bakıyordu.

Ufak tefek devlet inşaatı alıyor, âşarcılarla ortak oluyor, köylüye faizle para veriyordu. Oturduğu gâvur mahallesinde bir iki hisseli emlâke burnunu sokmuş, mahkemei şeriyeden sahte ilâm alarak, öbür hisselere de bedava dan konmuştu. Varsın, bundan sonra, eşraf ve âyan, istedikleri kadar aleyhinde bulunsunlar. vız geliyordu.

Satılmış, kayınpeder makamında tuttuğu Hacı Rıza Beyin irşatlariyle dürüst bir hayat sürüyordu. Kızlarını hoş tuttuğu cihetle, Hacı Bey ailesi damatlarını sevi yorlardı. Mallarının idaresi hususunda kendisinden hiç bir yardım esirgemiyorlar, iradını tahsil ediyorlar, masraflarına bakıyorlardı.

Lâkin İzzetî Efendi ufak tefek fit vermekten hâli kalmıyordu. Çünkü, Satılmış ileride işler yapmağa, dolaplar çevirmeğe başlarsa, kendi de bundan istifade edecekti.

Onun için boyuna dürtüştürüp duruyordu.

Bir gün:

— Velinimetime çok mühim mazuratta bulunacağım. Lâkin şöyle başbaşa görüşmemiz lâzımdır. Fakirhaneyi tenezzülen teşrif eder de bir acı kahvemizi içmez misin mirim?.

Diyerek, koluna girmiş, alıp evine götürmüştü.

Orada, şu suretle lâkırdıyı açmıştı:

— İki gözüm efendiciğim! Elhamdülillâh, meclisi idarei kazaya ayağımızı attık. itibarımız yerinde. Fakir, bugüne değin, her ne ki demiş isem bir bir çıktı, oldu, tahakkuk etti. Hâza min fadla Rabbi!. Lâkin, bir takım sünepe eşraf gibi, merdivenin alt basamağında mıhlanıp kalmak, efendim gibi zekâ ve dirayet erbabına yakışmaz. Mümkün mertebe ileri gitmeğe. üst kata ulaşmağa bakmalı. Bunun için de, nam ve şanınızı zat-i şahaneye isma etmek gerektir.

— Anlamadım, İzzet... Ne diyisin?.

— Dur, mevlâna! Anlatacağım. Sözümü kesme Şevketmeap efendimiz, senin kim olduğunu tanımalı, derim.

— Ülen soyha! Beni hünkâr nasıl tanır?

— Nasıl mı tanır? Tanıdıklarıyle ahbap doğmadı ya?. Her şeyin bir yolu, usulü vardır. Velinimeti biminnet padişahımız efendimize de hulûl için en mükemmel çare, arada sırada, birer ârıza ile hizmet etmektir

— Ne ârızası?

— Arıza mirim, ârıza... yani ya mektup!

— Hedi, ülen Padişaha nektüb yazılu mu?

— Mektuptan mektuba fark var, mirim. Tabiidir ki, şevketli efendimize: «İmam selâm ediyor, Hüseyin baba selâm ediyor, hatırı şerifinizi istifsar ediyor, bu taraftan sual şerif ve ırzanı lâtif buyurulursa, lehülhamt afiyette ve duacıyız..» diyerek mektup yazılmaz. Üslûbu mahsus ile, herhangi bir maslahat hakkında bazı gûna ihbaratta bulunulur. Hem nene lâzım, a efendim? İzzetî kulun senin namına yazacak değil mi? Ne düşünüyorsun?

Satılmış, pek o kadar budala değildi. Elbet düşünüyordu.

— Ülen, bir halt garıştırır da, beni mafiden soğuna!. dedi.

— Estağfurullah! Efendimi ne zaman mahvettim. Şimdiyecek, kıñna hata getirdim mi ki?.

— Yoh.

— E, öyle ise? Bırak ta, dediğimi yapalım.

(Devamı var)

1958 YILI İKRAMİYELERİ

675.000 Lira

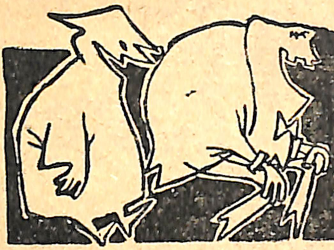
Apartman Daireleri

ZENGİN Para İKRAMİYELERİ

20 Yıl Boyunca 500 Liraya kadar AYLIK GELİR ikramiyeleri

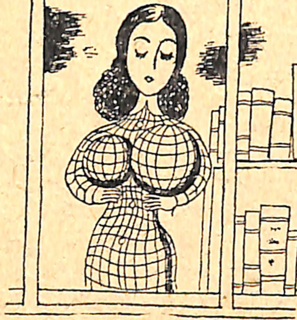
Öğrenci Hesaplarına TAHSİL İkramiyeleri

EMNİYET SANDIĞI

MİLLETLER GÜLÜYOR

YAZISIZ

Ne ayakkabısı?

Orta yaşlı ve devâsâ bir dağlı, sırtında heybesiyle gösterişli bir otelin döner kapısından geçebilmek için bir hayli sıkıntı çektikten sonra otel kâtibinin masasına yaklaştı. Kaydını yaptırdı ve imza yerine bir parmak bastı. Kâtip onu baştan aşağı süzdükten sonra bir de yerde kalan çamurlu izlere baktı ve soğuk bir tavırla konuştu:

— Kapının önünde paspas vardı, ayakkaplarınızın çamurunun bir kısmını hiç olmazsa oraya bırakabilirdiniz.

Dağlı samimî bir hayretle kâtibin yüzüne bakarak sordu:

— Ne ayakkabısı oğul?

(İngiliz)

Zahmet!

Şık ve zarif bir centilmen meşhur Waldorf Astoria Otelinin lokantasında nefis ve pahalı yemeklerden müteşekkil bir yemek yedikten sonra masaya yaklaşan garsona:

— Hatırlıyor musunuz? diye sordu. Bir sene kadar önce lokantanızda yine böyle bir yemek yemiş ve parayı ödeyemediğim için âdi bir dilenci gibi kolumdan tutup beni kaldırımın üzerine fırlatmıştınız..

Garson mahçup bir eda ile ve esefle:

— Çok müteessir oldum Sir! dedi.

Şık centilmen zarif bir eda ile peçetesini katlıyarak:

— Ben de öyle, diye cevap verdi. Zira sizi tekrar aynı zahmete sokacağım!

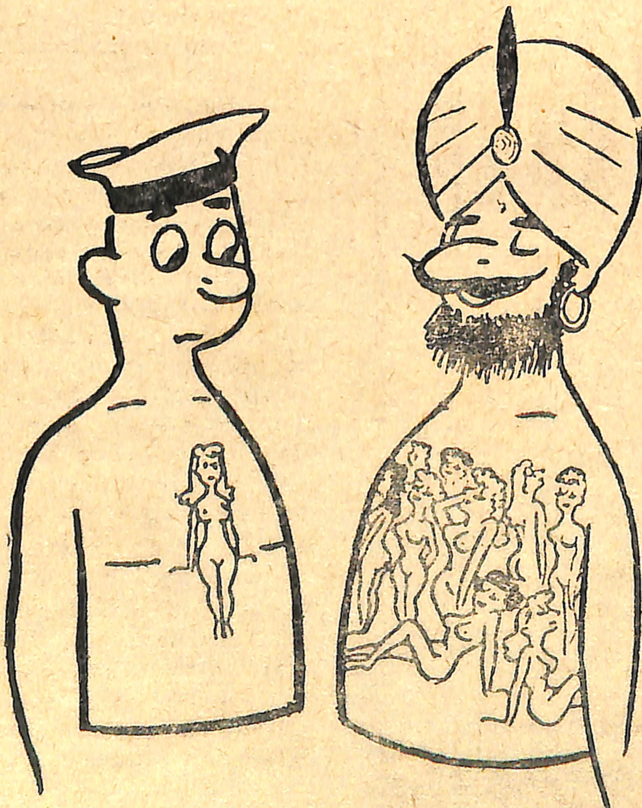
(Amerikan)

İlân

Hava Kuvvetleri Komutanlığı binasının holündeki vitrine şöyle bir ilân asılmıştı:

«Aşağıda isimleri yazılı olan subaylar bugün öğleden sonra madalyalarını, yapılacak olan büyük bir merasimle alacaklardır. Bu merasimde hazır bulunmayacak olanların disiplin cezası ile cezalandırılacağı bildirilir.»

(Amerikan)

YAZISIZ

Nerede acaba?

İngilizlerin taşra köylerinde çok acaip isimli hanları vardır. Meselâ: «Kırmızı yelek» «Beyaz at» ve «Genç kız» v. s. gibi. Bunlardan birinin adı da «George ve müthiş canavar» dı. Bir gün dilencinin biri bu hanın kapısını çaldı ve hancı kadından yiyecek bir şeyler istedi. Fakat dev anası gibi bir kadın olan hancı kadın ona bir sürü bağırıp çağırdıktan sonra çat diye kapıyı yüzüne kapadı. Az sonra dilenci kapıyı tekrar çaldı. Kadın açtı ve sordu:

— Ne istiyorsun yine?

Dilenci:

— Ben, dedi. George ile konuşmak istiyordum. Nerede acaba?

(İngiliz)

Değişen zevkler!

Zevklerimiz yaş ilerledikçe ne kadar da değişir! Bakın meselâ: Küçük kızlar yüzü boyalı bebeklere bayılırlar, küçük oğlanlar ise askerlere hayrandırlar. Halbuki büyüdükleri zaman: Kızlar askerlere hayran olur, delikanlılar ise yüzü boyalı bebeklere...

(Fransız)

Je ne Sais Pas!

Paris'i gezmeğe gelen bir İngiliz kızı, meşhur Notre-Dame kilisesi önünde bir kalabalık gördü. Muhteşem bir düğün merasimi yapılıyordu. Gelin de damat da birbirlerine çok yakışmışlardı. Yanında duran bir adama sordu:

— Kim evleniyor biliyor musunuz?

Adam:

— Je ne Sais Pas, diye cevap verdi.

Kız yoluna devam etti. Biraz daha dolaştı ve bir saat kadar sonra yolu tekrar Notre-Dame'a düştü, yine bir kalabalık vardı. Fakat bu sefer, ki bir cenaze merasimi idi. Kız bu defa yaşlı bir kadına sordu:

— Kim ölmüş acaba?

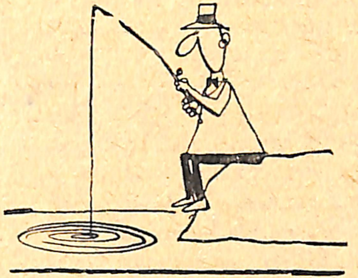
Kadın cevap verdi:

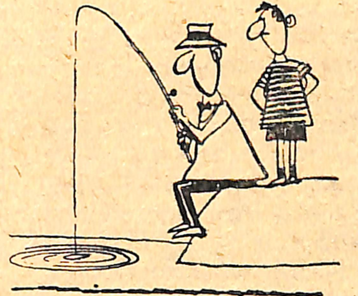
— Je ne Sais Pas.

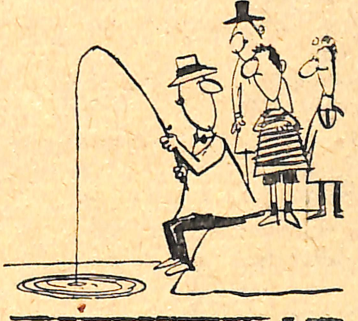
O zaman İngiliz kızı:

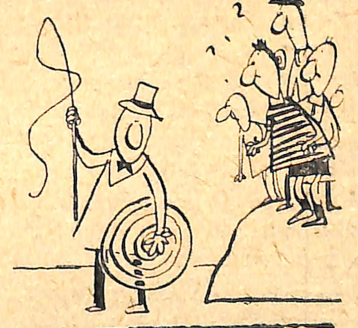
— Vah vah diye içini çekti. Daha evleneli bir saat olmamıştı!

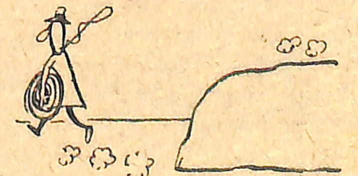
(Fransız)

YAZISIZ

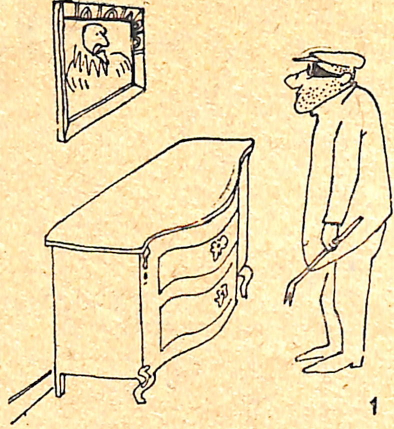
Sebep?

— Erkekler niçin sarışınları severler?

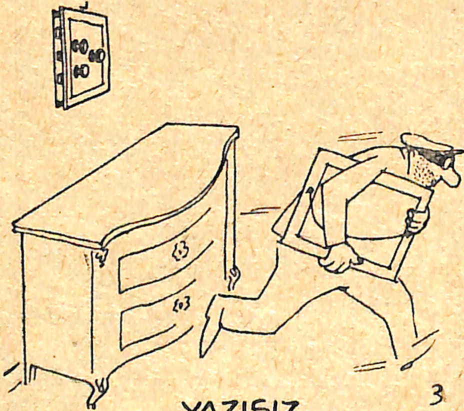
— Neden olacak! Sarışınlar erkeklerin neyi sevdiğini bilirler de ondan...

(Fransız)

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

REJİSÖR – BU FİGÜRANLARA PARA VERMİYECEĞİMİZİ SÖYLEYİNCE NE YAPACAKLARINI ÇOK MERAK EDİYORUM!..

KISKANÇ KOCA

– HAAA MARİ, ŞİMDİ BU İÇKİ İLE GİDECEK İKİ GÜZEL MEZE İSTERİM ...

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

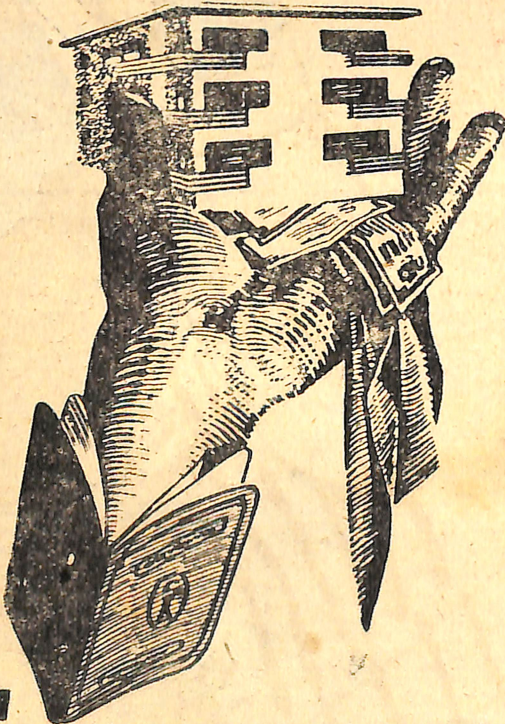
vardır.

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TUBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Kloțfarer Cad. No. 8-10, Daire 3
Beledise - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği: 37,5 Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI Telefon: 22 72 99

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA ALIŞABİLİRSİNİZ
Çünkü

Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK
Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

1958
YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

— Burası çok iyi: İnsan kayaların arkasında rahat rahat soyunuyor...
— Eveeet... Gençler de kayaların arkasından rahat rahat seyrediyorlar!.. -İtalyan-